

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Ὁ πληρῶνων συνδρομητῆς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῆ
ἐντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ὁδ. Βορείου 13.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ

ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἑλλάδος . . . δρ. 7

Ἐξωτερ. . . φρ. 7

Ἔτος Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 1 Μαρτίου 1896.

Ἀριθ. 5.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ ῥογοὶ ἀποκλίσεις ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς διανοίας.—
Πόλεμος κατὰ τῶν ἀγάμων.—Τὸ νέον φῶς ἢ αἱ ἀκτί-
νες X.—Τὸ σπεκτροσκόπιον καὶ ἡ σύγχρονος χη-
μεία.—Ἀκινδυνώδη εἶνε τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα ;—
Ἡ ἐπιρροή τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός ἐπὶ τῶν φυτῶν.—
Ἀνέκδοτα περὶ τοῦ Δουμᾶ.—Πρακτικαὶ συμβουλαὶ
ὕγιεινῆς (συνέχεια).—Εἰς τὸν βόρειον πόλον ἐπὶ ἀερο-
στάτου.—Τὸ ἔσσημα τῆς ἐποχῆς (ποίημα).—Ἡ στέψις
τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας.—Ὁ Τάφος καὶ τὸ
ρόδον (ποίημα).—Ποικίλα.—Πρακτικαὶ γνώσεις.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΠΟΚΛΙΣΕΙΣ

ΕΝ ΤΗ ΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

Οἱ ἰατροὶ πολλάκις ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ
παρατηρήσωσι διαφόρους παραλλαγὰς ἐν τῇ
σφαίρᾳ τῆς διανοίας. Τὰ πειράματα τοῦ Φρί-
τσα, τοῦ Γίτσιγ, τοῦ Φερριέ, τοῦ Μούνκα καὶ
ἄλλων κατέδειξαν ὅτι αἱ λειτουργεῖαι τοῦ ἐγκε-
φάλου δύνανται νὰ τοποθετηθῶσι (localiser)
καὶ ὅτι ὠρισμένα μέρη τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγ-
κεφάλου παρὰ τοῖς ζώοις κατὰ τρόπον τελείως
ὠρισμένον ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ
αἰσθημα ἢ εἰς τὴν κινουσαν λειτουργίαν. Ὁ
Σαρκὼ, ὁ Νοτνάγελ, ἐπεκύρωσαν τὸ αὐτὸ ἀνα-
φορικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Τὰ πειράματα
ταῦτα ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἀναμιγνύε-
ται ἡ χειρουργία εἰς τινὰς παθήσεις τοῦ ἐγκε-
φάλου. Εἶναι γνωστὸν π. χ. ὅτι ἐκ τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ, τοῦ ὠτός καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐπιδερ-
μίδος νήματα τῶν νεύρων συγκοινωνοῦσι πρὸς

τὰς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἰδικὰς θέσεις τῶν αἰσθη-
σεων.

Ἄπαντα τὰ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὠτός, ἢ τῆς
ἐπιδερμίδος λαμβανόμενα αἰσθηματα διέρχονται
διὰ τῶν δικτυωτῶν τῶν νεύρων καὶ διὰ τῶν νη-
μάτων τῶν νεύρων μεταδίδονται εἰς τὰς ἴνας
τοῦ ἐγκεφάλου αἰτίνες εἰδικῶς εἶναι προωρισμέ-
ναι πρὸς ἀντίληψιν αὐτῶν. Μεθ' ἑκάστην τοι-
αύτην ἀντίληψιν διαμένει ὠρισμένη ἀνάμνησις,
τοποθετουμένη ἀκριβῶς εἰς ἐκείνας τὰς ἴνας τοῦ
ἐγκεφάλου αἰτίνες εἶχον ἐξεγερθῆ προκαταρχι-
κῶς. Ἄν βλάβη τις ἐπισυμβῇ εἰς τιμῆρος τοῦ ἐγ-
κεφάλου τὸ προωρισμένον πρὸς ἀντίληψιν τῶν
αἰσθησεων, τὸ ἀντιστοιχοῦν ὄργανον ἤδη δὲν δέ-
χεται πλέον ἐντυπώσεις καὶ αἱ περὶ αὐτῶν ἀ-
ναμνήσεις τελείως ἐξαλείφονται. Ἡ ἀπλή ἐξε-
ρεῦνησις τῶν ἐξαλειφθεισῶν ἀναμνήσεων ἀκαθίστησι
δυνατὸν τὸν προσδιορισμὸν μετ' ἀκριβείας τοῦ
τόπου τῆς εὐρέσεως τῆς ἀσθενείας καὶ δεικνύει
ποῦ πρέπει ὁ χειρουργὸς νὰ ἐργασθῆ ὅπως ἐπα-
ναφέρῃ τὴν τακτικὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὁ ἰατρὸς Ἄλλεν Στέρρ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ
Some curiosities of Think-tyg διατριβῇ τοῦ δη-
μοσιευθείσῃ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ περιοδικῷ Popular
Science Monthly ἀναφέρει περὶ ἐνὸς λίαν ἱκανοῦ
καὶ εὐφυοῦς ἀνδρὸς διατηροῦντος πιστὴν τὴν μνή-
μην του καὶ μὴ παριστῶντος σημεῖα τινὰ ἀπο-
πληξίας, ὅτε ἐξαίφνης ἀπώλεσε τὴν ἱκανότη-
τα τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ τοῦ λογαριάζειν, διότι
ἐκ τῆς μνήμης του τελείως ἐξηλείφθησαν τὰ d,
g, q, n, v καὶ οἱ ἀριθμοὶ 6, 7 καὶ 8. Οὗτος
ἐβλεπεν αὐτὰ ἀλλὰ δὲν τὰ ἀνεγνώριζε καὶ ταῦ-
τα τὰ σημεῖα ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ὡς αἰγυπτια-
κὰ ἱερόγλυφα ἢ ἀλφάβητον κινεζικόν. Οὗτος
δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ ἐκείνας τὰς λέξεις

εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λογαριάσῃ τήνσειράν τῶν ἀριθμῶν ἐν τοῖς ὁποίοις εὐρίσκοντο τὰ «6, 7, 8». Μετὰ μίαν ἐβδομάδα οὗτος ἐξαίφνης ἔπαυσε διακρίνων τοὺς γνωστούς τόπους, τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν κατοικίαν του. Μετὰ τινα χρόνον ἄπασαι αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις τῶ ἐπανῆλθον ἐκτὸς τῶν ρηθέντων στοιχείων καὶ ἀριθμῶν. Παρόμοιαι περιστάσεις καθ' ἃς ἡ νόσος περιορίζεται εἰς λίαν περιωρισμένον τόπον δὲν εἶναι σπάνιοι καὶ δεκνύουσιν ὅτι αἱ ἐντυπώσεις τῆς μνήμης ἡμῶν εἶναι ἀποτόμως κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων.

Εἰς τὰς περιέργους ἀποκλίσεις ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἀντιλήψεως τῶν ἐντυπώσεων ἀνήκουσιν ἀναμφιβόλως διαφόρων εἰδῶν ἐκστάσεις (hallucination) τῆς ἀκοῆς, τῆς ὄρασεως κτλ. Οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τὰς μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν ὑπαρχούσας εἰκόνας, ἀκούουσι φωνὴν καὶ τὰ παρόμοια καὶ ὅλον τοῦτο αἰσθάνονται ὡς ἐναργῶς ὥστε ἀκουσίως πιστεύουσιν ὅτι αἱ εἰκόνες αὐταὶ καὶ αἱ φωναὶ αἴτινες εἶναι καθαρὸν προῖον τῆς φαντασίας αὐτῶν ὑφίστανται πραγματικῶς. Πόθεν δὲ λαμβάνονται αὐταὶ αἱ ἐντυπώσεις; Αὐταὶ ἀναμφιβόλως προκαλοῦνται ἐκ τῆς ἐξεγέρσεως ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ ἐγκεφάλου ἐν τῷ ὁποίῳ περιλαμβάνονται αὐταὶ αἱ εἰκόνες. Ἡ νόσος διεγείρει πρὸς τὴν ἀνώμαλον ἐνέργειαν τῆς ἴνας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ὡς ἀποτέλεσμα ταύτης τῆς διεγέρσεως παρίσταται ἡ φανταστικὴ ἀντίληψις, τὴν ἑποῖαν ἡ συνείδησις δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τῆς πραγματικῆς ἀντιλήψεως.

Ἡ τοποθέτησις (localisation) τῶν κινουσῶν λειτουργιῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐπίσης δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὀρισμένη, ὡς καὶ ἡ τοποθέτησις τῆς ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων. Ἀπασαι αἱ ἐκούσαι κινήσεις διευθύνονται ὑπὸ ὀρισμένου μέρους τοῦ ἐγκεφαλικοῦ χημοῦ, ἐὰν δὲ καταστραφῇ τοῦτο τὸ μέρος, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι λειτουργίαι ἐκλείπουσιν. Ὅτε δὲ ἀπ' ἐναντίας, ἡ νόσος διεγείρει πρὸς ἀνώμαλον ἐνέργειαν τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου αἰάντιστοιχοῦσαι λειτουργίαι θὰ ἐκτελώνται, ἀνευ τῆς μετοχῆς τῆς θελήσεως καὶ ἀνευ ὁρατοῦ σκοποῦ.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ λόγου τὴν σήμερον ἀκριβῶς ἐξηκριβώθη, ὥστε δυνάμεθα, εἰκονικῶς ἐκκεῖνο τὸ μέρος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τὸ ὁποῖον προσεβλήθη ἐκ τῆς νόσου, ἀν παρουσιασθῶσιν ἀποκλίσεις τινὲς ἐν τῷ λόγῳ. Ἡ ἐμπειρικὴ ψυχολογία ἐν ταύτῃ τῇ ἀναφορᾷ ἐποίησατο ἐκτάκτους προόδους. Ἡ φυσιολογικὴ ψυχολογία ἐν ταύτῃ τῇ ἀναφορᾷ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐτυ-

χῆς διότι ὑπ' αὐτῆς συνελέγησαν πολυάριθμα καὶ λίαν πολύτιμα διδόμενα ἀναφερόμενα εἰς τὸν τρόπον τοῦ συνειρμῶν τῶν ἰδεῶν ὅστις εἶναι βᾶσις τοῦ τρόπου τοῦ διανοεῖσθαι.

Αἱ νοητικαὶ εἰκόνες αἰτινες εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ταυτοχρόνως προερχομένων ἀντιλήψεων οὐδέποτε ἀπομονοῦνται ἀλλὰ πάντοτε συνδέονται πρὸς ἀλλήλας. Αἱ διαφοροὶ ιδιότητες ἀντικειμένου τινός, ἀντιληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν διαφόρων αἰσθήσεων ἡμῶν συνεννοῦνται εἰς μίαν γενικὴν εἰκόνα ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ τὴν ὁποῖαν σχηματίζομεν περὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου. Ἡ ἐξαίρετος καλλονὴ τοῦ ρόδου, τὸ λαμπρότατον χρῶμα, ἡ τρυφερὰ εὐωδία, ἡ λειότης τῶν φύλλων, ἡ τραχύτης τῶν ἀκάνθων αὐτοῦ—ἅπαν τοῦτο ἀντιλαμβάνομεθα διὰ διαφόρων ὁδῶν, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ συνείδησιν αἱ ἀντιλήψεις αὐταὶ συνεννοῦνται, συνειρία τοῦ συγχρόνου αὐτῶν, εἰς γενικὴν παράστασιν περὶ τοῦ ἄνθους. Ὅταν φανταζόμεθα τὸ ρόδον, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν ἀνακύπτει οὐχὶ κεχωρισμένη τις ἀνάμνησις ἀλλ' ὅλος συνειρμὸς τῶν ἀναμνήσεων αἰτινες ἀναφέρονται εἰς τὰ διάφορα ὄργανα τῶν αἰσθήσεων, τὴν ὄσφρυσιν, τὴν ὄρασιν, τὴν ἀφήν. Τὸ ἄρωμα τοῦ ρόδου πάντοτε διεγείρει ἐν τῷ νῷ ἡμῶν τὴν παράστασιν περὶ αὐτοῦ τοῦ ἄνθους· ἐπίσης ἡ θεὰ τοῦ ρόδου διεγείρει τὴν παράστασιν περὶ τοῦ ἀρώματος αὐτοῦ κτλ. Ἡ κανονικότης τοῦ συνειρμῶν δύναται νὰ ἀθετηθῇ κατὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν τρόπον· ὁ συνειρμὸς τῶν ἐντυπώσεων δύναται νὰ ἐπιβραδυνθῇ ἢ δύναται νὰ μεταβληθῇ οὕτως ὥστε νὰ συνδεθῶσι πρὸς ἀλλήλας ἐντυπώσεις οὐδὲν κοινὸν ἔχουσαι πρὸς ἀλλήλας. Τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβαίνει π. χ. ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῆς καλουμένης coloured hearing (χρωματικῆς ἀκοῆς). Παρὰ τισι τοῦτο ἢ ἐκείνο τὸ χρῶμα ἀναποφεύκτως διεγείρει τὴν ἀνάμνησιν περὶ τινος ἤχου. Ὁ διδάκτωρ Ἀλλὲν Στάρρ (ἐξ οὗ ἐν συντομίᾳ ἠρανήσθημεν τὸ παρὸν ἄρθρον) ἐγνώριζεν ἕνα ἄνδρα παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ ἦχος ἐκ τοῦ βιολίου διήγειρε τὴν παράστασιν περὶ τοῦ κίτρινου χρώματος. Παρ' ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος διήγειρε τὴν παράστασιν περὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος. Τὸ ἀγγλικὸν ἱατρικὸν περιοδικὸν (Lancet) ἀναφέρει μίαν περίπτωσιν διατηρήσεως τοιαύτης ἰκανότητος πρὸς συνειρμὸν παρὰ μιᾶς γυναικὶ ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὄρασεως τῆς. Ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς βραδέως προσέφερον τὰ φωνήεντα, ἐν αὐτῇ διηγείρετο ἡ αἰσθησις τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ χρώματος, ὡς νὰ ἐκράτουν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς χρωματιστὸν χάρτην· μεθ' ἐκείνου φωνήεντος συνεδέετο παρ' αὐτῇ ἀχώριστως ἢ παράστασις χρώματος τινός. Ὁ Φλούρνεϊ ἐν

τῇ πραγματείᾳ του «Les phénomènes de Synopsie» ἐπιβεβαίωσι ὅτι ἐξ ἑκατὸν ἀνθρώπων δώδεκα ἔχουσι τὴν οὕτω καλουμένην χρωματικὴν ἀκοὴν (coloured hearing). Αἱ ἀποκλίσεις ἐκ τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου δύνανται νὰ ὦσι πολυποικίλαι. Αὐταὶ δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσι π. χ. ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἀναπτύξει τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν κατὰ τινα μονομερῆ διεύθυνσιν καὶ ἐν τῇ μὴ ἀναπτύξει αὐτῶν κατ' ἄλλην διεύθυνσιν. Τοιαύτη π. χ. εἶναι ἡ περίπτωση περὶ τοῦ ἐξόχου μαθηματικοῦ Ἰνοδῆ, ὅστις δὲν ἠδυνήθη μέχρι τῆς εἰκοσαετοῦς τοῦ ἡλικίας, ἐλλείψει προσόντων, νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν καὶ ἐν γένει ἐξεδήλου φανερὰν ἑλλειψιν ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐκώλυσε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐκτάκτου του μεγαλοφυΐας ἐν τοῖς μαθηματικοῖς ὑπολογισμοῖς. Οὗτος ἔλυε τὰ πολυπλοκότερα μαθηματικὰ προβλήματα κατὰ δianoian ἐντὸς στιγμῶν τινῶν, αὕτη δὲ ἡ ἰκανότης ἐπεφάνη ἤδη κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν, χωρὶς μόνος του νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐκτελεῖ τούτους τοὺς ὑπολογισμούς. Εἰς ἅπαντα τὰ λοιπὰ οὗτος ἐξεδήλου μεγάλην στασιμότητα τῶν διανοητικῶν του προσόντων, διότι, ὡς φαίνεται, ἡ εἰς τὰ μαθηματικὰ ἰκανότης του ἀνεπτύχθη ἐπὶ βλάβῃ τῶν λοιπῶν. Παρ' ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ ὑφίσταται ὁ ἀγαπητός του τρόπος τοῦ συνηματισμοῦ τῶν παραστάσεων, οὗτος δὲ χωρὶς ἀ συναισθάνηται ἐξασκεῖ τὴν διάνοιαν του κατὰ ταύτην τὴν διεύθυνσιν. Τοιοῦτοτρόπος ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι εἶναι διάφορος παρὰ διαφόροις ἀνθρώποις καὶ δύναται νὰ παραστήσῃ περιέργους ἰδιοτυπίας. Αἱ διαταραχαὶ ἐν ταύτῃ τῇ σφαίρᾳ ἐνίοτε ἐκδηλοῦνται λίαν παραδόξως. Κυρία τις π. χ. ἤρξατο νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς τῆς καὶ ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν κατεγίνετο εἰς τοῦτο, δοκιμάζουσα πάντοτε φόβον μήπως ἡ ἀναπνοὴ τῆς διακοπῇ, εὐθὺς ὡς παύσει προσέχουσα ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἀναπνεῖν. Πολλὰ παραδείγματα τοιούτων ἐπιβαλλομένων ἀκουσίων παραστάσεων δύναται τις νὰ εἴπῃ. Πρό τινος χρόνου ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἀπέβαλον ἐκ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας γραμματοκομιστὴν τινα διότι οὗτος πάντοτε ἐβράδυνεν. Ἀπεδείχθη ὅτι τὸν ἀτυχῆ τοῦτον γραμματοκομιστὴν διαρκῶς ἐβασάνιζεν ἡ σκέψις περὶ τοῦ ὅτι ἐλησμόνησε νὰ κλείσῃ τὸ γραμματοκιβώτιον ἐν τῇ ὁδῷ καὶ οὗτος ἐπέστρεφεν ὅπως ἴδῃ ἂν εἶναι κλειστόν. Οὗτος ἔκαμε τοῦτο ἐπὶ τινὰς φορές καὶ εἰς ἕκαστον γραμματοκιβώτιον, ἕνεκα δὲ τούτου οὗτος ἐβράδυνεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Ὁ διδάκτωρ Ἀλλὲν Στάρρ διηγείται ἐτι περιεργότεραν περιπτώσιν διαταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Εἰς νέος πεσὼν κατὰ γῆς ἔπαθεν ἐξ ἐπιληψίας. Μίαν φορὰν οὗτος, ὡς συνήθως, ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς ἐργασίας εἰς τὸν οἶκόν του, ἐδείπνησε καὶ κατεκλίθη ἀλλ' ἐξύπνησε μετὰ δύο ἡμέρας ἐν τῷ νοσοκομείῳ Μπελβιού. Οὗτος οὐδὲν ἐνεθυμείτο ἀφ' ἧς στιγμῆς κατεκλίθη ἐν τῇ οἰκίᾳ του μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐξύπνησεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐβεβαίωσεν ὅτι οὗτος, ὡς συνήθως, τὴν πρωίαν ἠγέρθη καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Κατὰ τὸ πρόγευμα οὗτος πράγματι ἐφαίνετο ὀλίγον παράξενος, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν εἰς ταύτην τοῦ τὴν διανοητικὴν κατάστασιν. Ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὁ κύριός του τὸν ἀπέστειλεν ὅπως λάβῃ ἐν ἐργασίῳ παρὰ τοῦ ὁμοτέχνου του, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐξετέλεσεν. Ἐπειτα οὗτος ἀνεπιστήτως εὐρέθη ἐν ἄλλῳ μέρει τῆς πόλεως, εἰσῆλθεν εἰς ἐν ἐργαστήριον καὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον καὶ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀργαστηριάρχου. Ἡ συνδιάλεξις μετ' ὀλίγον μετετρέπη εἰς φιλονεικίαν καὶ ὁ ἀργαστηριάρχης ἀπεδίωξεν αὐτόν. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἠσύχως ἀπεμακρύνθη, μετὰ ταῦτα ἐξαίφνης ἐπέστρεψε καὶ ἐπιπέσων ἐπὶ τοῦ ἀργαστηρίου ἐκτύπησεν αὐτόν. Τοιαύτη διαγωγή οὐδόλως συνεφώνει πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ὅστις ἦν πρᾶος καὶ μειλίχιος. Προσεκάλεσαν τὸν ἀστυφύλακα ὅστις ἐνόησας ὅτι ὁ παραξένος εἶναι ἐξωφρενῶν ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀτυχῆς νέος ἐξύπνησε καὶ ἠπόρει πῶς ἦτο δυνατόν νὰ περιπέσῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ἀπαντῶμεν πραγματικὴν διχασμὸν τῆς προσωπικότητος· ὁ ἄνθρωπος οἶονεῖ ἔχει δύο, ὅλως χωριστὰ καὶ οὐδὲν κοινὸν πρὸς ἀλλήλα ἔχοντα πρόσωπα. Ἀπαντες οἱ συνειρμοὶ καὶ αἱ ἀναμνήσεις αἱ ὑφιστάμεναι ἐν τῇ μιᾷ καταστάσει, ἐκλείπουσιν ἐν τῇ ἄλλῃ, ἀκριβῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καθ' ὃν τοῦτο παρατηρεῖται ἐν τῇ καταστάσει τῆς ὑπνοβασίας καὶ τῆς ὑπνώσεως. Μέχρι τοῦδε δὲν εὐρέθη ἐτι ἰκανοποιητικὴ ἐξήγησις τούτων τῶν φαινομένων τῆς μεταβολῆς τῆς συναισθήσεως καὶ τῆς προσωπικότητος· ταῦτα διαμένουσιν ἐτι ἀνεξήγητα, ἐν τούτοις εἶνε λίαν περιεργοὶ ἀποκλίσεις ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς διανοίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΛΤΑ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

Κατά τους πρώτους χρόνους έκαστος μὴ νυμφευόμενος κατὰ τὸν προσδιορισμένον χρόνον, ἐλάμβανε τὴν κλῆσιν «παλαιὸς ἀγάμος» καὶ κατελάμβανε ἐν τῇ κοινῳίᾳ καὶ τῷ κράτει ἰδίαν θέσιν προσδιοριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῆς συνθηλαίας. Ἡ περίοδος τοῦ βίου, ὅτε ὁ μὴ νυμφευθεὶς ἐγένετο «παλαιὸς ἀγάμος» ἐν διαφοροῖς χώραις διαφορῶς προσδιορίζετο. Παρὰ τοῖς κάτω Σαξῶνις π. χ. ἡ στιγμή αὐτὴ ἐπῆρχετο μετὰ τὴν πάροδον 50 ἐτῶν, 3 μηνῶν καὶ 3 ἡμερῶν ἐν Ὁδελαβάλδῳ δὲ αὐτὴ ἐπῆρχετο, ὡς ποτε ἐν τῇ Ρώμῃ, ἀπὸ τῆς 25ετοῦς ἡλικίας. Ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις ἡ τοιαύτη διορία ἐκυμαίνετο μετὰ τοῦ 40οῦ καὶ 50οῦ ἔτους, ἐν τούτοις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε ἕκαστος ἀνὴρ ἀκριβῶς ἐγνώριζεν ἀπὸ τίνος ἔτους ἀρχεται νὰ ἢ «παλαιὸς ἀγάμος» ἀπὸ τοῦ 40, 41 ἢ πέραν, καὶ ὁ προσδιορισμὸς τούτου τοῦ ἔτους δὲν ἦτο ὅλως ἀδιάφορος, διότι ἡ συγκαταρῖθμησις ἐν τῇ τάξει τῶν ἀγάμων ἐπέφερε τινὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Κατὰ τὸν ὑφιστάμενον ἀπὸ τοῦ 6 αἰῶνος ἐν ταῖς γερμανικαῖς χώραις νόμον (Hagestolzenrecht) ἅπαντες ἐκεῖνοι, οἵτινες παρὰ τὴν διάταξιν καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ κατεφρόνουσαν τὸν γάμον ἀνεκνήρυσσαν ἀνίκανοι, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διορίας τοῦ γάμου, νὰ διαχειρίζονται τὴν περιουσίαν τῶν διὰ πνευματικῆς διαθήκης. Ὅτι οὗτοι κατεῖχον, ἐκτὸς τῶν πατρικῶν τῶν κτημάτων μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀγάμων περιήρχετο εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ κράτους. Ἐν γένει οἱ νομοθέται τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐθεώρουν τὴν ἀγάμον κατὰστασιν ἀτιμίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπέβλεπον εἰς πάντα ἀγάμον ὡς εἰς ἐπιβλαβέστατον μέλος τῆς κοινωσίας.

Παρόμοιοι νόμοι ὑπῆρχον καὶ ἐν ἄλλαις χώραις. Ἐπὶ μεγάλη αὐστηρότητι ἐφημίσθη ὁ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου XIV ἐκδοθεὶς νόμος διὰ τὸν Καναδᾶν, ὅστις τότε ἀνῆκεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Δυνάμει τούτου τοῦ νόμου, εἰς πάντας τοὺς κατὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁρισμένης διορίας μὴ νυμφευθέντας ἀπηγορεύετο τὸ κινήγιον, ἡ ἀλιεῖα καὶ τὸ ἐμπόριον ἐνὶ λόγῳ ἐκνήρυσθη κατ' αὐτῶν ἀμείλιχτος πόλεμος τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ἀγάμοι ἠδύναντο νὰ ἀποφύγῳσιν ἢ νυμφευόμενοι ἢ ἐκπατριζόμενοι.

Τὴν σήμερον ἡ πολιτεία Ὁρεγὼν (ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ) διακρίνεται διὰ τῶν λίαν ἀποτόμων αὐτῆς μέτρων κατὰ τῶν ἀγάμων. Ἐκεῖ ἐπικρατεῖ κατ' αὐτῶν πεισματώδης, καταλή-

γούσα εἰς φανατισμὸν πρόληψις· οἱ ἀγάμοι ὑπομένουσιν αὐθαρεσίας καὶ ἀρπαγὰς, οἱ μετὰ πολλοῦ κόπου καλλιεργηθέντες ἀγροὶ τῶν καταστρέφονται. Ἰδιαιτέρον δὲ μῖσος ἐκδηλοῦται εἰς τοὺς νεωστὶ ἀποκατασταθέντας ἐν τῇ πολιτεία μετανάστας. Οὕτω, π. χ. πρὸ δύο καὶ ἡμισυ ἐτῶν ἐν Ὁρεγὼν μετηνάστευσαν 17 ἀγάμοι, οἵτινες συνεμάχησαν ὅπως ἀντικρούωσι τὰς ἐπιδρομάς τὰς ἐπερχομένας ἐκ τῶν φανατικῶν ἐγγάμων. Ἡ τοιαύτη παρατολμία τῶν μεταναστατῶν τούτων ἦτις παρεβίαζε τὰς καθιερωμένας συνθηλαίας τῆς Ὁρεγὼνης ἐξηρέθισεν ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, ἰδίᾳ δὲ τὰς γυναῖκας. Αὐταὶ συνεσκέφθησαν καὶ συνέθεσαν σχέδιον νόμου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα προέτεινον πρὸς ἐπικύρωσιν εἰς τὴν νομοθετικὴν Βουλὴν. Τὸ νομοσχέδιον περιελάμβανε, μετὰ ἄλλων, τὴν ἀκόλουθον θέσιν: «Ἐκαστος ἀγάμος μετὰ τὴν παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς του ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ ὀφείλει νὰ νυμφευθῇ. Οἱ μὴ περὶ τὸ τέλος ταύτης τῆς διορίας ἀρραβωνισθέντες ἀποδιώκονται τῆς χώρας, ἐν περιπτώσει δὲ ἀντιστάσεως ὑποβάλλονται εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ἐπεκυρώθη καὶ περιεβλήθη διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Ἀπασαὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν ἀγάμων δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, καὶ ἐπειδὴ ἦν ἐπικίνδονος ἡ ἀντίστασις εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, ἡ ἐνέργεια τοῦ νόμου ταχέως ἐξεδηλώθη. Ἐκ τῶν 17 ἀγάμων — οἱ πάντες ἐξεποίησαν τὴν ἀκίνητόν των περιουσίαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς ἀξένου καὶ γυναικοκρατοῦς ταύτης πολιτείας, οἱ ἕνδεκα ἐνυμφεύθησαν καὶ ἐπὶ τέλος ὁ ἕναπομείνας διὰ τῆς βίας ἀπεδιώχθη τῆς χώρας, διότι παρῆλθεν ἡ διορία ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλει νὰ νυμφευθῇ. Οὐδεὶς, ἐννοεῖται, ἀπηγορεύθη, ἐν τούτοις οὐδὲν κράτος ἐφθασεν εἰς τοιαύτας βιαιότητας ἐν τῇ καταδιώξει τῶν ἀγάμων, ὡς ἡ Ὁρεγὼν. Ἐν ταύτῃ τῇ ἀναφορᾷ αὐτῇ κατὰ πολὺ ὑπερέβη καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν Ρώμην ὅτε ἐκεῖ περὶ τὸ τέλος τῆς δημοκρατίας οἱ νέοι ἀποστρεφόμενοι τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἐγγάμου βίου προετίμων νὰ διατελώσιν ἀγάμοι, ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶχε φθάσει εἰς μέγα ποσόν. Κατ' ἀρχάς, ἐπὶ σκοπῷ διορθώσεως ἀπὸ τῶν ἀγάμων ἐλαμβάνετο ὁ ἰδιαιτέρος φόρος, ὅτε δὲ τὸ μέσον τοῦτο δὲν ἐπέτυχε τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ ἐξεδόθη ὁ οὕτω καλούμενος νόμος (paria porrea) Ὁ νόμος οὗτος, ὅστις ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 9 π. χ. ἔτος ὠρίζεν ὅτι, ἐὰν ὁ νέος μετὰ τὸ 25ον ἔτος ἢ δὲ νέα μετὰ τὸ 20ὸν ἔτος δὲν ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωσίαν, ἀμφότεροι περιορίζονται ἐν τοῖς δικαιώμασι τῆς κληρονομίας. Ἄν δὲ διέμενον ἐν ἀγάμῳ καταστάσει μετὰ τὴν πα-

ρέλευσιν τῶν 60 ἐτῶν (διὰ τοὺς ἀνδρας) καὶ 50 ἐτῶν (διὰ τὰς γυναῖκας), ἐστεροῦντο ὅλης τῆς περιουσίας τὴν ὁποῖαν ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἐκ κληρονομίας. Ἐκτὸς τούτου ὄνομος «Paria porrea» δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ἀγάμους τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτάτων ἀξιομάτων τοῦ κράτους καὶ ἐσπούδαζε καὶ ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ νὰ ὑποβιάσῃ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν διὰ τοῦ, ὅτι προσδιώριζεν εἰς αὐτοὺς τὴν κατωτάτην θέσιν ἐν τοῖς θεάτροις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχον εἰδικοί νόμοι κατὰ τῶν ἀγάμων, ἐν τούτοις καὶ ἐκεῖ οἱ ἀγάμοι δὲν ἀπῆλαυον συμπαθείας, ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνη, π. χ. ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τοῖς γάμοις τῶν Ἀθηναίων ἐξάπαντος προσεκαλεῖτο αἰδὸς, τὸ ἔργον τοῦ ὁποῖου ἦτο νὰ ὑπερκεχιάζῃ τὸν ἐγγαμονβίον καὶ νὰ σατυρίζῃ τοὺς ἀγάμους. Ἡ σύγχρονος κατάστασις τοῦ περὶ τῶν ἀγάμων ζητήματος πρέπει νὰ θεωρησῶμεν οὐχὶ εὐνοϊκὸν δι' αὐτοὺς καίτοι αἱ ἀπόπειραι διὰ τῆς θυσίας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀγάμων καὶ διὰ τούτου τῆς κωλύσεως τῆς ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ δὲν ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, μόνον δὲ ἐν Χιλῇ ἐξεδόθη νόμος, δυνάμει τοῦ ὁποῖου ἅπαντες οἱ μὴ νυμφευθέντες μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ 35ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, καταβάλλουσι πρὸς ὄφελος τοῦ κράτους μέρος τι τῶν εἰσοδημάτων των. Καὶ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἐκινήθη τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἐπιβολῆς φόρου ἐπὶ τῶν ἀγάμων, οἵτινες συμποσοῦνται εἰς 8 περίπου ἑκατομμύρια καὶ ἔχουσι ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 30 ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐλύθη κυρίως διότι ἡ ἀγαμία μόνον ἐν λίαν σπανίαις περιστάσεσι φαίνεται οἰκιοθελῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν πρὸς συντήρησιν τῆς συζύγου μέσων. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι μέτρα τινὰ κατὰ τῶν ἀγάμων, ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἔχουσι τὴν ἰσχὺν νόμου. Ἐνταῦθα οἱ ἄνδρες ὀφείλοσι νὰ προφυλάττωνται ὅπως μὴ εἴπωσι λέξιν τινὰ περὶ γάμου, διότι ὑποχρεοῦνται νὰ νυμφευθῶσιν, ἐν περιπτώσει δὲ ἀρνήσεως «διὰ τὴν παράβασιν τῆς ὑποσχέσεως» καταδικάζονται εἰς σημαντικὴν χρηματικὴν ποινήν. Τοιαῦτα μέτρα, κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδημόνων τῆς καταστάσεως τῆς χώρας, φαίνονται ἤδη ὡς ἀποφασιστικὸν διάβημα εἰς τὴν ἐκδοσιν εἰδικῶν κατὰ τῶν ἀγάμων νόμων. Ἄπ' ἐναντίας ἐν Γαλλίᾳ ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῶσι περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια ἀγάμοι, ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη κατ' αὐτῶν (ἂν δὲν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ἀποπειράς τινὰς αἰτινες εἰς οὐδὲν κατέληξαν.), ἅπασα δὲ ἡ πάλῃ κατὰ τῶν μισογύνων τούτων ἐπαφῆθη εἰς τὴν τέχνην τῶν γυ-

ναϊκῶν. Ἐπὶ τέλος ἐν Αὐστρίᾳ ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς φορολογίαν τῶν ἀγάμων δι' ὄφελος τῶν πτωχῶν οἰκογενειῶν τῶν καταπονομένων ὑπὸ τῶν πολλῶν τέκνων, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐναυάγησε.

Καὶ παρὰ τοῖς ἀγροῖς λαοῖς ἀπαντᾶται ἀντιπάθεια πρὸς τοὺς ἀγάμους ἐκδηλουμένη ἐν τῇ λήψει κατ' αὐτῶν διαφορῶν μέτρων διακρινομένων διὰ τῆς ἀρχαίῃς ἀπλότητος καὶ ἀφελείας. Οὕτω παρὰ τῇ φυλῇ Γαλλῆς ἐν Ἀφρικῇ ὑπάρχει τοιοῦτον ἔθιμον. Ὅταν ὁ ἀγάμος ἀνὴρ ἐπὶ ἐπὶ πολὺ βραδύνει ἐν τῇ συνάψει τοῦ γάμου, ἐκείνη ἢ παρθένος ἦτις θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ αὐτὸν, τῇ συνοδείᾳ τῶν συγγενῶν τῆς ἐμφανίζεται κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῆ ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας τῆς, πηδᾷ τὸν φράκτην καὶ διανυκτερεύει παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας. Μετὰ τοῦτο ὁ ἀγάμος ἐκὼν ἄκων πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴν τολμηρὰν ταύτην κόρην. Ὅπως κωλύσῃ τὴν αἰφνηδίαν ταύτην ἐπίθεσιν τῶν κορασίων οἱ ἀγάμοι ἐγείρουσι περίξ τῆς οἰκίας τῶν ὑψηλὰ ἀδιάβατα τείχη.

Ἐξετάζοντες τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα συνήθως παράγουσιν οἱ ἀγάμοι πρὸς δικαιολογίαν τῆς ληφθείσης παρ' αὐτῶν ἀποφάσεως, συμπεραίνομεν ὅτι μόνον ἀσήμαντον πρὸς τῶν ἀγάμων ἀποφεύγει τὸν γάμον ἐκ θεωρητικῶν λόγων, οἱ πλείστοι δὲ δὲν νυμφεύονται μόνον διότι δὲν δύνανται νὰ συντηρήσωσιν οἰκογένειαν. Ἐν ταύτῃ τῇ ἀναφορᾷ πολλοὶ εὐρίσκονται ἐν τῇ θέσει τοῦ διασήμου φιλοσόφου Καντίου, ὅστις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του πολλὰκις ἔλεγεν: «ὅτε ἐπεθύμουν νὰ νυμφευθῶ δὲν ἠδύναμην νὰ συντηρήσω γυναῖκα, τῶρα δὲ ὅτε ἔχω μέγα δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς συζύγου.» Παρὰ τῶν ἀγάμων ἀναφέρεται ὅτι τὴν σήμερον τὸ ὠραῖον φύλον ἐκδηλοῖ πολλὰς ἀπαιτήσεις ὡς πρὸς τὴν εὐμάρειαν καὶ τὰς ἀναπαύσεις τοῦ βίου τὰς ὁποίας οὐδ' αὐτοὶ οἱ πλούσιοι δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι, καὶ ἐκφράζεται ἡ γνώμη ὅτι ἂν αἱ γυναῖκες ἀσπασθῶσι τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ συναισθανθῶσι τὰ καθήκοντά των, αὐταὶ θὰ ἐξήρχοντο τροπαιοῦχοι ἐκ τοῦ κατὰ τῶν οἰκιοθελῶν ἢ τῶν ἐξ ἀνάγκης ἀγάμων. Τοιοῦτοτρόπως οὐκ ὀλίγη μομφὴ προσάπτεται εἰς τὰς γυναῖκας διὰ τὴν ὑπαρξίν των ἀγάμων, καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξαρτᾶται ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκείνων τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον ἀποτελοῦσιν ἐν κύριον κώλυμα πρὸς τὴν τοῦ γάμου κοινωσίαν παρ' ὅλων ἀκόμη τῶν συμπαθειῶν τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὸν γάμον.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΦΩΣ

'Η

ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ

Κατὰ Δεκέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ ἐν Ριουρτσβούργῃ καθηγητῆς Ριόντγεν ἐποίησε μίαν ἐπιστημονικὴν ἀνακοίνωσιν, ἣτις ὡς ἀστραπὴ διήλθε τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον καὶ ἐκίνησε πάντας νὰ ἀτενίσωσι τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν Βιουρτσβούργῃ ἐξοχὸν σκαπανέα τῆς ἐπιστήμης Πρόκειται περὶ ἀνακαλύψεως νέου εἶδους φωτεινῶν ἀκτίνων διερχομένων διὰ τοῦ χάρτου καὶ τοῦ ξύλου, διὰ τοῦ μετάλλου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, πρόκειται περὶ ἀνακαλύψεως «νέου φωτός», διὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ φωτογραφηθῶσι τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου.

Ὅπως δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην παράστασιν τινα περὶ τῆς νέας ἀνακαλύψεως παραθέτομεν ἐν μεταφράσει τὴν ὑπὸ τοῦ ἐν Μονάχῃ καθηγητοῦ Λόμελ γενομένην περιγραφὴν τοῦ νέου τούτου φωτός. (Munchener Neueste Nachrichten Ἀριθ. 31.)

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐὰν διαβιάσωμεν ἰσχυρὸν ἤλεκτρικὸν ρεῦμα εἰς ἕνα, οὕτω καλούμενον, Γαϊσλέριον σωλῆνα, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀήρ εἶναι ἀραιωμένος μέχρι 1)400 ἐκ τῆς ἀρχικῆς του πυκνότητος, ἐν τῷ σωλῆνι ἐμφανίζεται ἰσχυρὸν ἀπκστράπττον φῶς, τοῦ ὁποίου ὁ ἀρνητικὸς πόλος (cathode) περιβάλλεται διὰ λεπτῶν μελανοκυανῶν ἀκτίνων, ἐνῶ ἐκ τοῦ θετικῆς πόλου (anode) ἐξέρχονται ὑπεριόχροισ ἀκτίνες (ultra-violette) καὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ cathode. Ὄταν ἀρχίσωμεν νὰ ἀραιώμεν τὸν ἐν τῷ σωλῆνι ἀέρα ὥστε οὗτος νὰ ἰσοδυναμῇ πρὸς 1:1,000,000 μέρος τῆς ἀρχικῆς του πυκνότητος, θὰ ἴδωμεν ὅτι αἱ ὑπεριόχροισ ἀκτίνες ἀρχίζουσι νὰ συστέλλωνται βαθμηδὸν, ἐνῶ πάλιν αἱ κυαναὶ ἀκτίνες ἐκτείνονται ἐπὶ μᾶλλον ἕως οὗ ἐπὶ τέλους πληρώσωσιν ὅλον τὸν σωλῆνα. Καθ' ὃν χρόνον ἡ διεύθυνσις τῶν ἀνοδικῶν ἀκτίνων ἐπιηρεάζεται ὑπὸ τῶν ἐλυγμῶν τοῦ σωλῆνος καὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀντιθέτου πόλου, — αἱ κυαναὶ (καθοδικαὶ) ἀκτίνες ἐκτείνονται κατ' εὐθείαν διεύθυνσιν, καθέτως πρὸς τὸν cathode, χωρὶς νὰ θέλωσι νὰ ἐξεύρωσι ἀκόμη καὶ διὰ τὸν ἀντικείμενον θετικὸν πόλον. Εἶναι ἀξιοσημείωτον, ὅτι ὁ μαγνίτης τιθέμενος παρὰ τὸν σωλῆνα ἀποκλίνει ταύτας τὰς ἀκτίνας καὶ τὰς ἀναγκάζει νὰ κυρτοθῶσιν. Οἱ σωλῆνες διὰ τῶν ὁποίων παράγονται ταῦτα τὰ φαινόμενα καλοῦνται ἀκόμη καὶ Crookesios σωλῆνες.

Αἱ καθοδικαὶ ἀκτίνες εἶναι κεκλεισμέναι ἐν τῷ σωλῆνι κατὰ τρόπον ὥστε ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκθέσωμεν σώματά τινα εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν, πρέπει νὰ θέσωμεν αὐτὰ ἐντός. Μόλις κατὰ τὸ 1893 ὁ Λενάρδ καθηγητῆς ἐν Βόνῃ κατάρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ τὰς ἀκτίνας ἐκτὸς τοῦ σωλῆλῆνος. Οὗτος κατάρθωσε τοῦτο θέσας ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ σωλῆνος λεπτὸν φύλλον ἀλουμινίου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς σκοτεινὸν παράθυρον διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτίνες ἐπήδησαν εἰς τὰ ἐξω, παραγαγούσαι ἐν τῷ περιβάλλοντι ἀέρι διεσκορπισμένον φῶς.

Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον εἶχε φθάσει ἡ ἐπιστήμη μέχρι τῆς σπουδαίας ἀνακαλύψεως τοῦ Ριόντγεν, ὅστις ἤδη ἐγνώριζεν ὅτι ἐν τῷ τόπῳ ὅπου αἱ ἐν τῷ σωλῆνι ἀκτίνες πίπτουσι ἐπὶ τοῦ ὑελίνου τοίχου ὁ τοίχος ἀρχίζει νὰ λάμπῃ δι' ἰσχυροῦ πρασινοκίτρινου φωτός (fluorescentia) μόνον ἐσῶθεν οὐχὶ δὲ ἐξωθεν. Ὁ Ριόντγεν πεπίεθαλεν διὰ μελανοῦ καρτονίου ἕνα Crookesios σωλῆνα καὶ παρετήρησεν, ὅτι τὸ πλατινομπαρϊκὸν τσιανᾶτι (cyanat) τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο παρ' αὐτὸν ἤρχισε νὰ λάμπῃ. Τοῦτο ἐσήμαινε ὅτι ἐκ τοῦ σωλῆνος θὰ εἶχεν ἐξέλθει «τι» τὸ ὁποῖον διήλθε διὰ τοῦ τελείως ἀδιαφανοῦς μελανοῦ καρτονίου καὶ, ἀνεπαισθήτως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπινῆργησεν ἐπὶ τοῦ πλατινομπαρϊκοῦ τσιανᾶτ τοιουτοτρόπως, ὡς καὶ τὸ σύνθηες φῶς Αἱ ἀόρατοι αὐταὶ ἀκτίνες, ὡς ἐγνώσθη ἀκολούθως, ἐξήρχοντο ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ ὑελίνου σωλῆνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιπτον αἱ καθοδικαὶ ἀκτίνες (rayons cathodiques) καὶ τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ λάμπῃ διὰ πρασινοκίτρινου φωτός. (fluorescentia). Ἄλλ' αἱ ἀκτίνες αὐταὶ δὲν ἦσαν καθοδικαὶ διότι ἐστεροῦντο τῆς χαρακτηριστικῆς ιδιότητος τοῦ νὰ ἀποκλίνωνται ὑπὸ τοῦ μαγνίτου. Αἱ νέαι αὐταὶ ἀκτίνες τὰς ὁποίας ὁ Ριόντγεν ἐκάλεσε Χ ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ διερχονται κατὰ μέγα ἢ ὀλίγον μέτρον διὰ πάντων τῶν σωμάτων. Αὐταὶ εὐκόλως διερχονται διὰ τοῦ χάρτου, διὰ δεδεδεμένου βιβλίου ἔχοντος πλέον τῶν 505 φύλλων, διὰ τοῦ ξύλου καὶ τοῦ καουτσούκ, ἐπίσης καὶ διὰ τῶν μεταλλικῶν φύλλων ὅταν ταῦτα δὲν εἶναι μεγάλα. Ἡ διαφάνεια τῶν μετάλλων διὰ τὰς Χ ἀκτίνας ἐξερατᾶται κατὰ μέγα βαθμὸν ἐκ τῆς πυκνότητος τῶν μετάλλων. Οὕτω, π. χ. ὁ βερύς μάλυβδος εἶναι ἤδη ἐν πάγει 1.5 μ. μ. σχεδὸν ἀδ. ἀπεραστος, ἐνῶ πλάξ ἐξ ἀλουμινίου δεκάκις παχύτερα τῆς μολυβδίνης πλακὸς εἶνε ἐτι διαφανῆς (διαπέρατος), ὡς ὁ Ριόντγεν ἐδειξε, τὸ νέον φῶς οὔτε ἀντανακλάται οὔτε θλάται ὑπὸ τῶν σωμάτων ἀλλὰ μόνον διασκορπίζεται.

Μεγάλαν σημασίαν ἔχει τὸ γεγονός ὅτι αἱ

συνήθεις ξηραὶ φωτογραφικαὶ πλάκες εἶνε ἐπίσης εὐαίσθητοι πρὸς τοῦτο τὸ φῶς, ὡς καὶ πρὸς τὸ σύνθηες, οὕτως ὥστε διὰ τοῦ νέου φωτός δυνάμεθα νὰ λαμβάνωμεν ἀπεικονίσεις. Ἐπειδὴ τὸ φῶς τοῦτο διέρχεται διὰ τοῦ χάρτου, τοῦ ξύλου καὶ τοῦ στανιόλ, εἶναι δυνατὴ ἡ φωτογραφίσις δι' αὐτοῦ καὶ ἐν φωτιζομένῳ δωματίῳ ἐπὶ καλῶς τετυλιγμένων δι' ἐνὸς τῶν μνησθεισῶν ὑλῶν φωτογραφικῶν πλακῶν. Ἐννοεῖται ὅτι πρὸς φωτογραφίσις δὲν ἀπαιτοῦνται αἱ συνήθεις φωτογραφικαὶ συσκευαὶ (οἷον σκωτεινὸς θάλαμος καὶ τὰ λοιπά).

Πρὸς φωτογραφίσις λαμβάνεται εἰς Crookesios σωλῆν, διαβιάζεται εἰς αὐτὸν ἰσχυρὸν ἤλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ μετὰ ταῦτα, δι' ἰσχυροῦ μαγνίτου, ἀποκλίνονται αἰπαρελθούσαι φωτειναὶ καθοδικαὶ ἀκτίνες. Ἡ φωτογραφικὴ πλάξ, τεθειμένη ἐντὸς ξυλίνου κυτίου ἢ περιτετυλιγμένη διὰ μελανοῦ χάρτου τοποθετεῖται ἀπέναντι τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον ἤρξατο νὰ φωσφορίζει (phosphorescentia) Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μεταλλικὰ στοιχεῖα καὶ κοσμήματα τιθέμενα ἐπὶ τοῦ κυτίου, δίδουσι τὴν ἀπεικόνισιν μετὰ τινων στιγμῶν ἐκθεσιν, διότι ἡ ἀκτίς διέρχεται διὰ τοῦ ξύλου καὶ ποιεῖ ὥστε τὸ εὐαίσθητον στρώμα τὸ τῆς φωτογραφικῆς πλακὸς νὰ μαυρίσῃ, ἐνῶ ἡ ἀκτίς διὰ τοῦ μετάλλου δυσκόλως ἢ παντάπασι δὲν διέρχεται. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύνανται νὰ φωτογραφηθῶσι τὰ νομίσματα ἐντὸς κλειστοῦ χρηματοφυλακείου (δερματίνου π. χ. portemonnaie) καὶ τὰ παρόμοια. Εἶναι ἀξιοσημείωτον, ὅτι τὰ ἄχρωμα κρύσταλλα, οἷον, καλσιτ, κβάρτς, φλουαρίτ καὶ ἄλλα ἀφίνουσι νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν τοῦτο τὸ φῶς, ἐτι δυσκολώτερον ἢ τὸ ξύλον, καὶ παρέχουσι εἰς τὸ negatif λευκὸν ἀπεικόνισμα, ὅταν τεθῶσιν ἐντὸς ξυλίνου φωτογραφικοῦ κυτίου. Ἄλλὰ, τὸ περιεργότερον ἐὰν διαβιάσωμεν τὰς ἀκτίνας τοῦ νέου φωτός διὰ μιᾶς ὁπῆς ἐν μολυβδίνῃ πλακί, τεθειμένη πλησίον τοῦ σωλῆνος, καὶ ἐὰν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακὸς θέσωμεν ἰὴν χεῖρά μας, θὰ λάβωμεν τὸ ἀπεικόνισμα τῶν ὀστέων καὶ τῶν ὀνύγων μας μόνον, διότι διὰ τοῦ κρέατος καὶ τοῦ δερμάτος εὐκόλως διέρχεται τὸ φῶς. Ἐὰν ἐν τῷ δακτύλῳ μας ἔχομεν μεταλλικὸν δακτυλίδιον ἀπεικονίζεται ἐν τῇ φωτογραφίᾳ κρεμάμενον ἐν τῷ διαστήματι περὶ τοῦ ὀστού τοῦ δακτύλου.

Παρὰ τοῦ ἐκτάκτου ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ ἐκ Λοζάνης (ἐν Ἑλβετίᾳ) ἐλάβομεν περιγραφὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Δουφιούρ ἐν Λοζάνῃ γενομένων πειραμάτων ἐπὶ τοῦ νέου φωτός καὶ δημοσιεύομεν αὐτὴν χάριν τῶν φίλων ἀναγνοστῶν τῆς Ἀστραπῆς.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Roentgen. Πανταχῶ οἱ φυσικοὶ ἤρχισαν νὰ δοκιμάζωσι καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὰ ὑπὸ τοῦ Roentgen γεγόμενα πειράματα ἐπὶ τῶν ἠλεκτρικῶν ἀκτίνων, αἵτινες ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ καλοῦνται. Δὲν ἐβράδυνόν τινες νὰ ἐκθέσωσιν εἰς τὸ δημόσιον τὰ ἐπιτυχῆ πειράματα των. Οὕτως ἐποίησεν ὁ Ἄνρη Δουφιούρ, καθηγητῆς τῆς φυσικῆς ἐν τῷ ἐν Λοζάνῃ πανεπιστημίῳ. Οὗτος ἐπειδὴ ἦν μέλος τῆς ἐταιρίας «Societe des Sciences Naturelles Vaudoise» προσεκλήθη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας νὰ ἐκθέσῃ δημοσίᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῶν μέχρι τοῦδε ὑπ' αὐτοῦ διεξαχθέντων πειραμάτων περὶ τοῦ νέου φωτός. Τῇ 22 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. τὸ δημόσιον προσεκλήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς φυσικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἣτις ταχέως ἐπληρώθη τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὥστε πολλοὶ βραδύτερον ἐλθόντες δὲν εὑρον μέρος νὰ σταθῶσι.

Μετὰ τινὰς εἰσαγωγικὰς φράσεις, ὁ πρόεδρος τῆς ρηθείσης ἐταιρίας προσεκάλεσε τὸν κ. Δουφιούρ νὰ ἐκθέσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του.

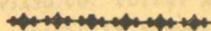
Ἴδου ἡ σύντομος περίληψις τῆς ὁμιλίας καὶ ἡ ἐκθεσις τῶν πειραμάτων τοῦ Δουφιούρ.

Ἐν τῇ φυσικῇ τῶν νεωτάτων χρόνων τὸ πᾶν ὑπάγεται εἰς τὴν κίνησιν, τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν ἀρμονίαν: ὁ ἤχος εἶναι κύμανσις τοῦ ἀέρος, τὸ φῶς ἡ θερμότης καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι κύμανσις τοῦ αἰθέρος. Μήπως γνωρίζομεν τὰς ρυθμικὰς ταύτας κινήσεις, αἵτινες περικυκλοῦσιν ἡμᾶς; Βεβαίως ὄχι. Βραδέως καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου μόνον ὁ ἐρευνητῆς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν καὶ ἀμέσως ἐκπλησσομένους δίδει ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὰς προτέρας του ἰδέας.

Περὶ ἕργος εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Roentgen καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς ἐν Βιουρτσμπουργῆ. Αὕτη εἶναι ἐπάξιος καθολικὸς ἐνδιαφέροντος, διότι ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη κύμανσις τοῦ αἰθέρος ἐκτὸς τῆς μέχρι τοῦδε γνωστῆς. Μετὰ τοῦτο ὁ Δουφιούρ ἐποίησε πειράματα διὰ τοῦ ὑελίνου σωλῆνος Crookes τὸ ὁποῖον πείραμα πρὸ 17 ἐτῶν ὁ Ἄγγος φυσικὸς Crookes τὰ ἄκρα τούτου τοῦ ὑελίνου καὶ κλειστοῦ σωλῆνος, ἔχοντος ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ἦσαν πλήρη κυανῶν ἀκτίνων, τὸ δὲ μέσον τοῦ σωλῆνος ἀπῆστραπτε δι' ὑπεριόχρων (ultra violette) ἀκτίνων. Ταύτας τὰς ἀκτίνας οὗτος ἐκάλει cathode, τὰς δὲ ἐξ αὐτῶν διὰ μέσου τοῦ ὑέλου ἐξερχομένας ἀκτίνας ἐκάλεσε rayons cathodiques αἵτινες κυρίως ἀνεκαλύθησαν ὑπὸ τοῦ Roentgen Αἱ ἀκτίνες αὐταὶ ἐξέρχονται καθέτως πρὸς τὸ cathode, ὅταν τοῦτο εἶναι ὁμαλὴ ἐπιφάνεια

και υπό τὸ εἶδος τῶν βελονῶν, ὅταν τὸ cathode εἶναι ἐν μόνον σύρμα. Αἱ ἀκτίνες αὐταὶ ἐξερχόμεναι ἐκ τῆς ὑέλου θερμαίνουσιν αὐτὴν καὶ ποιούσιν αὐτὴν φωτεινὴν ἕνεκα τῆς φωσφορικότητος (phosphorescences) τῆς ὑέλου καὶ δίδουσιν εἰς αὐτὴν διάφορα χρώματα: πράσινον, κίτρινον, ἀλλὰ αὐταὶ αἱ καθοδικαὶ ἀκτίνες εἶναι ἀόρατοι. Ὅπως ἐνόησωσιν οἱ φυσικοὶ τὴν παρουσίαν τῶν ἀοράτων τούτων ἀκτίνων, μεταχειρίζονται καρτόνιον ἠλειμμένον διὰ τινος φλουριστικῆς ἐνώσεως (ἐν τῷ πειράματι τοῦ Διουφοῦρ ἐγένετο χρῆσις τοῦ τσιανὰτ (cyanat).

Μετὰ τοῦτο ὁ Δουφοῦρ ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς, πῶς αὐταὶ αἱ ἀκτίνες ἐπιδρῶσι διὰ μέσου κεκλεισμένου ἀδιαφανοῦς κυτίου ἐπὶ μιᾶς ἐπίσης κεκλεισμένης φωτογραφικῆς πλακός. πῶς αἱ καθοδικαὶ αὐταὶ ἀκτίνες διέρχονται διὰ σκοτεινῶν καὶ ἀδιαφανῶν σωμάτων: τοῦ ὑφάσματος, τοῦ δέρματος, τοῦ ξύλου, τοῦ κρέατος καὶ ἄλλον ἐκτὸς τῶν ὀστέων καὶ ἐκτὸς πάντων τῶν μετάλλων πλὴν τοῦ ἀλουμινίου. Οὗτος ἔδειξεν ἡμῖν φωτογραφικὰ ἀπεικονίσματα τῶν μετάλλων — τὸ δὲ περιεργότερον τῶν χειρῶν ἐνός δεκαετοῦς παιδὸς καὶ ἐνός μείρακος. Αἱ φωτογραφίαι αὐταὶ παρίστανον τὰ ὀστᾶ τῆς χειρὸς μόμον, τὰ ὀστέϊνα μέρη τῶν δακτύλων μόνον, ὅχι δὲ καὶ τὸ κρέας· τὸ δακτυλίδιον τῆς χειρὸς ὅν σιδηροῦν ἀπετυπώθη ἀδιαφανές, τὰ δὲ ἐξ ἀλουμινίου δακτυλίδιον δὲν ἐξήλθεν ἐν τῇ φωτογραφίᾳ διότι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀκτίνες διέρχονται διὰ τοῦ ἀλουμινίου. Ὁ κ. Δουφοῦρ εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὅτι αἱ καθοδικαὶ αὐταὶ ἀκτίνες θὰ φέρωσι μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τὴν λατρικὴν, διότι διὰ τούτων θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ φωτογραφίσις καὶ ἐπομένως ἡ εὑρεσις τοῦ εἰσελθόντος μολύβδου, βελόνης ἢ ἄλλου τινὸς εἴτε ἐν τῇ χειρὶ εἴτε ἐν ἄλλῳ μέρει τοῦ σώματος. Οὗτος ἔδειξεν ἡμῖν ὅτι ἐν βαλάντιον μετανομισμάτων, φωτογραφηθὲν τῇ βοήθειᾳ τῶν καθοδικῶν ἀκτίνων δὲν παρίστανται ἄλλο τι ἐκτὸς τῶν ἐμπεριεχομένων νομισμάτων, διότι αὐταὶ αἱ ἀκτίνες εἶχον διέλθει διὰ τοῦ δέρματος τοῦ βαλαντίου. Ἀκόμη μία σπουδαία ιδιότης τούτων τῶν ἀκτίνων εἶναι ὅτι, αὐταὶ δὲν θλῶνται διερχόμεναι διὰ τοῦ πρίσματος ἢ τοῦ φακοῦ.

**ΤΟ
ΣΠΕΚΤΡΟΣΚΟΠΙΟΝ
ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΧΗΜΕΙΑ**

Ἡ μαρτυρία τοῦ σπεκτροσκόπου περὶ τῆς φύσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων εἶναι οὐχὶ ἀκριβεστάτη. Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ σπεκτροσκό-

που οἱ μετεωρίζται ἐθεωροῦντο ὡς ἄγγελοι ἀνακοινώσαντες εἰς τὸν κόσμον ἀμυδρὰν ἔνοιαν περὶ τῆς ἐκτὸς τῆς γῆς ὕλης. Ὁ τρόπος τῆς προελεύσεως τούτων τῶν ἀντικειμένων δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὠρισμένος, ἀλλ' ἐν γένει οἱ μετεωρίζται θεωροῦνται ὡς τεμάχια ἀποσπασθέντα καὶ ἐκσφενδονισθέντα ἐκ τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων ἢ τῶν πλανητῶν κατὰ τὰς ἐκρήξεις τῶν ἠφαιστειῶν αὐτῶν.

Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὸ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν μετεωριτῶν ζήτημα ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὗτοι ρίπτουσι φῶς κατὰ τὴν παράθεσιν τῆς γήϊνης μετὰ τῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων χημείας. Ἐξερευνησὶς τις τῶν μετεωριτῶν παρέσχεν εἰς τὸν καθηγητὴν Λοκιερ τὴν βᾶσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτος ἐστήριξε πρό τινων τὴν περὶ τῶν μετεωριτῶν ὑπόθεσίν του, ὃ δὲ καθηγητῆς Οὐίλιαμ Ραμσέ εὔρεν ἀργὸν καὶ helium ἐν ἐνὶ ἀερολίθῳ πεσόντι ἐν Αὐγούστη Καούντε (Βιργίνια). Δύο οὐγγίαι ἐκ τούτου τοῦ ἀερολίθου διὰ τῆς ρίνης μετεβλήθησαν εἰς κόνην καὶ ἐτέθησαν ἐντὸς ὑελίνου χονδροῦ σωλῆνος, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξήχθη ὄλος ὁ ἐμπεριεχόμενος ἀήρ.

Τὸν ὑέλινον σωλῆνα ἐπυράκτωσαν ἰσχυρότατα ἕως οὗ τὰ ἐν αὐτῷ τεμάχια τοῦ ἀερολίθου ἐτάκηνσαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβον περὶ τὰ 45 κυβικὰ ὑφεκατοστόμετρα ἀέριον συγκεῖμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ὑδρογόνου. Ἀφοῦ ἐξήγαγον ἐπιτηδείως ἐκ τοῦ σωλῆνος ἅπαντα τὰ γνωστὰ ἀέρια εὔρον διὰ σπεκτροσκοπικῶν ἐρευνῶν ὅτι τὸ ἑναπολειφθὲν ἀέριον συνέκειτο ἐκ δύο νέων ἀερίων τὰ ὁποῖα τόσον πάταγον εἶχον ἐξεγείρει ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς σφαιραῖς. Τὸ ἐν τῷ σωλῆνι ἑναπολειφθὲν ἀέριον ἦτο περίπου ἡμίτυ κυβικὸν ἑκατοστόμετρον καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἀργὸν ἦτο περισσότερον τοῦ helium· τὸ ἀργὸν εὑρίσκετο ἐν μέτρῳ δεκάκις μεγαλείτερον τοῦ helium. Τοιοῦτοτρόπως ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἀργὸν καὶ τὸ helium εὑρίσκονται ἐν τῇ μετεωριτικῇ μάζᾳ, ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ ἐξηγέρθη τὸ ζήτημα: πῶς εὑρέθησαν ἐν τῇ αὐτῇ μάζᾳ. Ὁ καθηγητῆς Ραμσέ ὑποθέτει ὅτι ὁ ἀερολίθος εἶναι τεμάχιον ἀποσπασθέν ποτε ἐκ τινος οὐρανίου σώματος ἔχοντος ὑψηλὴν θερμοκρασίαν καὶ ἀτμοσφαιραν συγκεῖμένην ἐξ ὑδρογόνου, ἀργόν, helium καὶ ἄλλων ἀερίων. Ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ταύτῃ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀστέρος ἢ πεπειρακτωμένον μέχρι τήξεως καὶ ἐπειτα ἐξεσφενδονίσθη εἰς τὴν γῆν κατὰ τινα ἐκρηξίν τοῦ ἐν τῷ ἀέρι ἠφαιστείου. Ἄλλ' ὅσον πιθανὴ καὶ ἂν φαίνεται αὕτη ἡ ὑπόθεσις πάλιν θὰ διαμείνη ὡς ἀπλὴ ὑπόθεσις διότι κατὰ πρῶτον, εἶνε δυνατὸν, ἂν καὶ εἶνε ἀπίθανον, ὅτι ὁ ἀερολίθος προήλθεν ἐκ τινος ἐπιγείου ἀερολίθου· καὶ δεύτερον, δὲν ὑπάρχει ἀξιόπιστος μαρτυρία περὶ τοῦ

ὅτι ὁ ἀερολίθος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τῆς ἐπιγείου ἀτμοσφαιρας τὸ ἀργὸν του καὶ τὸ μικρὸν ποσὸν τοῦ helium του ἐκ τῶν ἀνωτάτων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἄν παραδεχθῶμεν ὡς ἄληθῆ τὴν θεωρίαν τοῦ Οὐίλιαμ Ραμσέ θὰ ἔχωμεν ἐν τῷ ἀερολίθῳ ἄμεσον μαρτυρίαν περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐν ταῖς ἀτμοσφαιραῖς τῶν οὐρανίων σωμάτων ἀργόν καὶ helium.

Τὸ helium ἀκόμη δὲν εὑρέθη ἐν τῷ ἀέρι, οὔτε ὑπάρχει ἐνδόσιμον περὶ τῆς εὑρέσεως αὐτοῦ. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ὑδρογόνον, τὰ άτομα αὐτοῦ εἶναι τόσον ἑλαφρά, ὥστε ἡ γῆ δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ αὐτὰ, ἡ δὲ ἐνέργεια αὐτῶν εἶναι ἰκανὴ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὰ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἡμετέρας σφαιρας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ moleculeum ἑκάστου ἀερίου τείνουσι πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν μετὰ ταχύτητος ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς θερμοκρασίας. Ὅταν ἐν ἀέριον θερμανθῇ αἱ κινήσεις αὐταὶ μεγαθύνονται, ὥστε ἡ ὕψις τῆς θερμοκρασίας συμπίπτει πρὸς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐνεργείας τῶν moleculeum. Τὸ ποσὸν τῆς δαπανομένης κατὰ τὴν θέρμανσιν τοῦ ἀερίου θερμοτήτος δύναται νὰ δηλωθῇ ὑπὸ τὴν λέξιν ἐ ν ἔ ρ γ ι α διότι ἡ θερμοτῆς εἶναι ἐν εἶδος ἐνεργείας· καὶ ἡ ἐνέργεια ἢ καταναλωθεῖσα ὅπως τὰ moleculeum τεθῶσιν εἰς ταχύτεραν κίνησιν δύναται νὰ εὑρέθῃ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς ὑψώσεως τῆς θερμοκρασίας, ὅταν τὸ ἀέριον ἐγκλεισθῇ ἐν σωλῆνι καὶ ἀφῆθῃ ὅπως διαστέλληται. Ἀκριβῆ πειράματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἅπαντα ἡ δαπανομένη ἐνέργεια δὲν παρατηρεῖται ἐν τοῖς ἐξαχθεῖσι κατὰ τὴν καταμέτρησιν ἀποτελέσμασιν. Μέρους τῆς ἐνεργείας, ὡς φαίνεται, καταναλίσκεται ὅπως δωθῇ σχετικὴ κίνησις εἰς τὰ διάφορα μέρη τῶν moleculeum, τὸ ποσὸν τοῦτο τῆς ἐνεργείας ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων ἀτόμων. Ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καταναλωθεῖσα ἐνέργεια ἐσωτερικῶς ἐξαρτᾶται ἐν μέρει ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτόμων ἐν ἐνὶ moleculeum· ἐπομένως ἡ εὑρεσις τοῦ ποσοῦταύτης τῆς ἐνεργείας χρησιμεύει ὡς κλεῖς πρὸς κατανόησιν τοῦ συστατικοῦ τῶν moleculeum τῶν ἀερίων. Κατὰ τὴν ἐξερευνησιν τοῦ ἀργόν καὶ helium, ὡς καὶ τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ὑδραργύρου, ἡ καταδανομένη ἐνέργεια ἐν ταῖς κινήσεσι τῶν ἀτόμων εἶναι λίαν μικρά — οὐσιωδῶς δὲ ἅπαντα ἡ ἐφαρμοζομένη ἐνέργεια καταναλίσκεται πρὸς αὐξήσιν τῆς κινήσεως τῶν moleculeum. Τὸ ἐκ τούτου συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς ἀερίοις τὸ ἀτομον καὶ τὸ moleculeum εἶναι ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα, ἡ ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ἐκφρασιν, τὰ ἀέρια ταῦτα εἶναι μονατομικά. Μέχρι τούδε τὸ πᾶν εἶναι ἑναργές, ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ φάσματα (spectrum) τούτων

τῶν ἀερίων, ἡ θεωρία φαίνεται ἀνεπαρκῆς. Κατὰ τὴν μίαν γνώμην, τὸ φῶς ἐνός ἀερίου διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ὀφείλεται εἰς τὰς κυμάνσεις τῶν ἀτόμων ἐν τῷ moleculeum ὡς ὅστε ἐν μονατομικὸν ἀέριον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φωτισθῇ καὶ ἐπομένως οὐδὲν spectrum θὰ εἶχεν. Ἡ θεωρία αὕτη ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἀτμός τοῦ ὑδραργύρου, τὸ ἀργόν καὶ τὸ helium δύναται νὰ φωτισθῶσι καὶ τὰ τρία ταῦτα ἔχουσι διακριτικὰ σπέκτρα. Ἡ θεωρία, καθ' ἣν ταῦτα τὰ στοιχεῖα εἶναι μονατομικά, δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς ὀπτικὰς ιδιότητας αὐτῶν. Ἡ πιθανότερα γνώμη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ παραδεχομένη ὅτι τὸ φῶς ἐνός ἀερίου, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, καὶ, ἐπομένως, τὸ σπέκτρον τοῦ ἀερίου ὀφείλεται εἰς τὴν κύμανσιν τοῦ ὑποτιθεμένου αἰθέρος τοῦ περιβάλλοντος τὰ moleculeum οὐχὶ δὲ εἰς τὴν κύμανσιν αὐτῶν τῶν moleculeum. Ἐὰν δὲ τοῦτο ἔχῃ οὕτω πρέπει νὰ ἦ δυνατὸν ὥστε τὰ σπεκτροσκοπικὰ φαινόμενα νὰ ἐξηγῶνται ἐκ τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς θεωρίας περὶ τοῦ φωτός, τὴν ὁποίαν τὴν σήμερον ἀποδέχονται οἱ ἐπιστήμονες. Ὅπως διὰ ταύτης τῆς θεωρίας ἐξηγηθῶσι τὰ σπέκτρα τῶν ἀερίων, πρέπει αὕτη νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πυρὸς τῆς ἐξελέξεως καὶ ἐκ τῶν πρώτων ζητημάτων εἰς τὰ ὁποῖα αὕτη πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ εἶναι, τίμη τρόπον διάφορα μόλεκουλα τῶν ἀερίων ἀναγκάζουσι τὸν αἰθέρα νὰ κυματίξῃ διαφόρως. Ἄλλ' ἂν αὕτη ἡ θεωρία συμπίπτῃ πρὸς τὰ γεγονότα ἢ ὅχι, δὲν ἐπιτρέπει ἐνταῦθα ὁ γῶρος πρὸς ἐξερευνησιν· ἥπως καὶ ἂν ἦ τὸ ἀργόν καὶ τὸ helium διήγηρον πολλὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα πρόκειται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ λύσωσιν οἱ χημικοὶ, οἱ μαθηματικοὶ καὶ οἱ φυσικοὶ,

Ἄλλο ἐν σημείον πρέπει νὰ παρατηρηθῇ. Δύο γραμμαὶ ἐν τῷ σπέκτρῳ τοῦ ἀργόν φαίνονται ὡς νὰ συμπίπτουσιν ἀκριβῶς πρὸς δύο γραμμάς ἐν τῷ σπέκτρῳ τοῦ helium. Τοῦτο καὶ ἄλλα ἀκόμη τινὰ περιστατικὰ δεικνύουσιν ὅτι τὸ helium καὶ τὸ ἀργὸν ἐμπερικλείουσιν ἐν ἀέριον τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἀπεμονώθη. Ὁ καθηγητῆς Οὐίλιαμ Ραμσέ θεωρεῖ τὴν ὑπαρξίν ἐνός νέου τέως ἀγνώστου ἀερίου ὡς σχεδὸν βεβαίαν, ὃ δὲ καθηγητῆς Λοκιερ ὑποθέτει ὅτι ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἀερίων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἀέρια εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐδόθησαν ἀκόμη ὀνόματα. Οὐδέποτε ἕως τῶρα αὐταὶ θεωρίαι διετυπώθησαν ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ. Ἄλλ' οἷο δῆποτε ἀποτέλεσμα καὶ ἂν ἀποφέρωσι αἱ μέλλουσαι ἐξερευνησῆσις ἀκόμη τῶρα δύναται νὰ ρηθῇ ἄνευ ἀντιλογίας, ὅτι ἀφ' ὅτου ἡ ἀνάλυσις τῶν φασμάτων (spectrum) κα-

τέστη τέλειον γεγονός, οὐδὲν νέον στοιχείον ἔδωκε τόσον μεγαλειτέρας ὑποσχέσεις περὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστηρίου τῶν συστατικῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὅσον τὸ ἀργὸν καὶ τὸ helium καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ συνενωμένα ἄερια.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆς περιοδικοῦ
«The Fortnightly Review»)

Ἀκινδυνώδη εἶναι τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα :

Ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀποτείνουσι πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν τῶν τηλεφῶνων φοβούμενοι μήπως κατὰ τὰς καταιγίδας ὁ ἠλεκτρισμὸς διερχόμενος διὰ τῶν τηλεφωνικῶν συρμάτων ἐκρήγνυται ἐν ταῖς οἰκίαις των εἰς κεραυνόν. Ὁ γνωστὸς συντάκτης τῆς «Ἐφ. των Συζητήσεων» Ἐρρίκος δὲ Παρθὴλ ἀπήντησεν εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἐρώτησιν ὅτι τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα ἀπεναντίας προφυλάττουσι τὰς οἰκίας ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ. Ὁ διευθυντὴς τῶν γερμανικῶν τηλεγράφων ἐξήλεγξε τὴν περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν τηλεφωνικῶν συρμάτων ὑπόθεσιν, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του εἶνε τὰ ἀκόλουθα. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν τηλεφωνικῶν συρμάτων, οἵτινες διατέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἐξασθενίζει τὴν ἔντασιν τοῦ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἐπομένως ἐλαττώνει τὴν δύναμιν τῆς καταιγίδος ἅμα δὲ ἀποσοβεῖ τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ κεραυνοῦ. Αἱ ἐν 340 πόλεις μετὰ τηλεφῶνων καὶ ἐν 540 πόλεις ἄνευ τηλεφῶνων γενόμεναι παρατηρήσεις κατέδειξαν ὅτι ὁ κριθμὸς τῶν κεραυνῶν ἐν ταῖς ἐχούσαις τηλεφῶνα πόλεις ἐστὶ σχεδὸν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κεραυνῶν ἐν ταῖς μὴ ἐχούσαις τηλεφῶνα πόλεις ὡς 1 πρὸς 4. 6. Ἐν ταῖς μὴ ἐχούσαις τηλεφῶνα πόλεις τὸ ποσὸν τῶν πιπτόντων κεραυνῶν κατὰ τὰς καταιγίδας, ἐντὸς μιᾶς ὥρας δὲν ὑπερβαίνει κατὰ μέσον ὄρον τὸν 5, ἐνῶ ἐν πόλεις ἐχούσαις τηλεφωνικούς σταθμούς ὁ κεραυνὸς ἐπιπτει ἐντὸς μιᾶς ὥρας δις ἢ τρίς τὸ πολὺ. Τοιοῦτοτρόπως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν Γερμανίᾳ γενομένων ἐρευνῶν περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν τηλεφωνικῶν γραμμῶν δύναται τελείως νὰ καθησυχάσῃ τούς τε ὑπαλλήλους τῶν τε τηλεφωνικῶν σταθμῶν καὶ τοὺς συνδρομητὰς αὐτῶν.

Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐπὶ τῶν φυτῶν.

Πασιγνωστὸς εἶναι ὅτι τὸ φυτὸν ζῆ διὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τὰ τοῦ ὕδατος· ἐκ τούτων τῶν ὑλικῶν τοῦτο δημιουργεῖ τὴν κυρίαν μάζαν τῆς ὀργανικῆς του ὑπάρξεως. Ἡ ἀπορρόφησις τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ τοῦ ὕδατος καὶ ἡ μετατροπὴ αὐτοῦ εἰς σάρκα τοῦ φυτοῦ γίνεται ἐντὸς τῶν φυτικῶν ἰνῶν τῆ συνεργασίᾳ τοῦ χλωροφύλλου—ταύτης τῆς οὐσίας, ἣτις δίδει τὸ πρᾶσινον χρῶμα εἰς τὰ φύλλα. Τὸ χλωροφύλλον ἐργάζεται ἀποκλειστικῶς μετὰ τὸ φῶς· ἐν τῷ σκοτεινῷ τὸ φυτὸν μαραίνεται καὶ καταστρέφεται. Τὸ μέτρον τῆς ἐνεργείας τοῦ χλωροφύλλου εἶναι κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ὑπὸ τοῦ φυτοῦ λαμβανομένου φωτός. Συνεπεία ταύτης τῆς σπουδαιότητος τοῦ φωτός ἐν τῷ βίῳ τοῦ φυτοῦ, τινὲς ἐδοκίμασαν ἂν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς βλαστήσεως τοῦ φυτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἐγένοντο καὶ γίνονται τὴν σήμερον πολυάριθμα πειράματα. Τὸ περιοδικὸν Revue Scientifique ἐδημοσίευσε τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τούτων πειραμάτων τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐπὶ τῶν φυτῶν: τὸ φῶς τοῦτο διεγείρει τὴν ἐνέργειαν τοῦ χλωροφύλλου καὶ ἐπομένως ἐνισχύει καὶ ἐπισπεύδει τὸν τρόπον τῆς δημιουργίας τῆς φυτικῆς οὐσίας· τοῦτο συντελεῖ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀνθέων, ἐνίοτε δὲ αὐξάνει τὴν παραγωγικότητα τοῦ φυτοῦ. Ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀνάπαυσις τῶν φυτῶν, ὡς φαίνεται, δένειναι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς κανονικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως: τὰ φυτὰ φωτιζόμενα τὴν ἡμέραν διὰ τοῦ ἠλιακοῦ φωτός τὴν δὲ νύκτα διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἐξακολουθοῦσιν ἀναπτυσσόμενα λίαν ἐπιτυχῶς. Αἱ εὐθεῖαι ἀκτίνες τοῦ ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός (βολταϊκὸν τόξον) βλάπτει τὰ πλησίον κείμενα πράσινα μέρη τῶν φυτῶν, ἐνεκα δὲ τούτου αἱ ἀκτίνες δέον νὰ ἐξασθενίσωσι δι' ὑελίνων ἐπικαλυμμάτων. Ὑποθέτουσιν, ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀφθόνων αὐτοῦ ἰσχυρῶν ἀκτίνων, ἐνεκα δὲ τούτου δέον νὰ ἀπομακρυνθῶσιν αὐταὶ αἱ ἀκτίνες διὰ τῆς περιβολῆς τῆς πηγῆς τοῦ φωτός δι' ἀπλῆς κυανῆς ἢ κιτρινῆς ὑέλου.

Μέχρι τῆς σήμερον μόνον τόσον εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐπὶ τῶν φυτῶν, ὑπάρχει δὲ ἐλπίς ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ θὰ ἐφαρμοσθῇ πανταχοῦ ἐν τῇ καλλιέργειᾳ τῶν φυτῶν.

Ἀνεκδότα περὶ τοῦ Δουμά

Ὁ Παρισινὸς τύπος ἐπ' ἐσχάτων βρῖθει ἀναμνήσεων περὶ τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ), ἀνεκδότων ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ αὐτοῦ βίου, ρητρῶν καὶ σημειώσεων ἐκ τῶν συνδιαλέξεων αὐτοῦ, ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ ἐπιστολῶν. Ἐκ τούτων σταχυολογοῦμεν τὰ ἀξιοσημειώτερα ἀνεκδότα τοῦ ἐξόχου τούτου γαλλοδραματουργοῦ.

Ὁ Δουμάς συνεζεύχθη κατὰ τὸ 1865 τὴν Ρωσίδα ἡγεμονίδα Ναρίσκην περὶ τῆς ὁποίας οὗτος διεγείρο, ὅτι ὅτε αὐτὴ ἦτο μόνον φίλη αὐτοῦ, οὐχὶ ἄπαξ «ἐπὶ τῇ προσκλήσει του» ἐπεχείρησεν πέντε ἡμερῶν ταξίδιον ἐκ τῆς Πετροπόλεως εἰς τοὺς Παρισίους ὅπως διαμείνῃ κατὰ μόναν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινὰς ὥρας. Ἐκ τούτου τοῦ γάμου ἐγεννήθησαν δύο θυγατέρες, ἡ Κολέττα καὶ ἡ Ζαννίνα. Αἱ σχέσεις τῶν συζύγων ἐψυχράνθησαν μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὅταν ἡ κυρία Δουμά περιέπεσεν εἰς τὴν μορφινουμανίαν, ὁ δὲ σύζυγός της, ὅστις ἐν τοῖς συγγράμμασί του ἐφαίνετο τόσον ψυχραῖος ἐπικριτὴς τῶν γυναικῶν, κατὰ τὸ γῆρας ἤρασθη τῆς συζύγου τοῦ καλλιτέχνητος Ἐσκαλιέ, θυγατρὸς τοῦ ἠθοποιοῦ Ρενιέ. Οἱ σύζυγοι Δουμά ἔζων ἦδη ἐπὶ τινὰ ἔτη χωριστὰ, ὅτε ἡ πρῶν ἡγεμονίς Ναρίσκην ἀπέθανε κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ π. ἔ. Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Δουμάς τῇ συγκαταθείσει τῶν δύο ὑπανδρευμένων θυγατέρων του, ἐνυμφεύθη τὴν διαζευχθεῖσαν σύζυγον τοῦ Ἐσκαλιέ, διὰ τὸν ἔρωτα τῆς ὁποίας πρὸς τριῶν ἐτῶν εἶχε πωλῆσει τὴν μεγάλην του συλλογὴν τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων. Ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ Δουμά ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν οὗτος δύο ἐγγόνους, μετὰ βραχυχρόνιον συμβίωσιν μετὰ τοῦ χημικοῦ Δίπμαν διεζεύχθη, ἡ δὲ νεώτερα παρὰ τὴν θείλησιν τοῦ πατρὸς της, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἀναθρῖσει τὰ τέκνα του ἄνευ τινὸς θρησκείας, ἠσπάσθη τὸν ρωμαιοκαθολικισμὸν καὶ ἐκ δευτέρου συνεζεύχθη ἓνα ὀξωματικόν. Ὁ Ἀνδρὲ Μορέλ, διηγείται ὅτι ὁ Δουμάς εἶχε φ' ἄραρον χαρακτῆρα, ἰδίᾳ ἀναφορικῶς εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς συγνήθου του ἔλεγεν ὅτι παρ' αὐτῷ ὑπάρχει ψυχὴ λεοντοδαμαστού. Ὁ ἴδιος Δουμάς οὐχὶ ἄπαξ ἔλεγεν, ὅτι οὐδέποτε γυνὴ τις ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ ἐξουσίαν τινὰ. Ἐν τούτοις, οὗτος τελείως ὑπετάσσεται εἰς τὴν γυναῖκα του. Ὅστις ἐξήτει νὰ λάβῃ τι παρὰ τοῦ Δουμά ἔπρεπε νὰ ἐνεργῇ τῇ μεσιτείᾳ τῆς κ. Δουμά. Ἐκάστην πρωίαν ὁ Δουμάς εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ συνδιελέγετο μετ' αὐτῆς. Κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ἡ σύζυγος τοῦ Δουμά ἠδύνατο νὰ καταπέσῃ τὸν σύζυγον της νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι αὐτὴ ἐπεθύμει. Μαλακῶς καὶ χαριτοδοτῶς αὐτὴ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν πόθεισίν της, μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς ἑαυτὴν οὐδένα σκληρὸν ἢ ἀπότομον λόγον. Ὁ Δουμά π. χ. ἔλεγεν, «θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ προλάβω ὑμᾶς, κυρία, περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὺς κυρίους ἐκείνους τοὺς ὁποίους γὰρ ἠθέλησα νὰ μοι παρουσιάσῃτε»... Ἄν δὲ ἡ κυρία Δουμά ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τούτους τοὺς κυρίους, μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἤδη προσεκάλεσε αὐτοὺς εἰς τὸ δειπνῶν. Ὁ Δουμάς οὐχὶ σπανίως συνεβουλεύετο τὴν γυναῖκα του καὶ ἀναφορικῶς περὶ τῶν συγγραμμάτων του.

Ἀπὸ τοῦ 1884 ὁ Δουμάς κατ' ἐξοχὴν ἔζει ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Μαυρῆ, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Ὁ τρόπος τοῦ ζῆν αὐτοῦ ἐκεῖ διεκρίνετο ἐπὶ ἀπλότητι καὶ κανονικότητι. Οὗτος ἐγερόμενος εἰς τὰς 5 τὴν πρωίαν ἐπή-

γαινεν εἰς τὸν περίπατον, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν ἐγράφεν ἐπιστολάς. Οὔτε τὸ ψῆγος οὔτε ἡ κακοκαιρία ἐμπόδιζον αὐτὸν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν περίπατον. Οὗτος πάντοτε ἐκοιμάτο ἔχων τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας ἀνοικτὰς τοῦ δωματίου τοῦ συνεχομένου πρὸς τὸν κοιτῶνα του. Πάντες ἐξεπλήττοντο βλέποντες πόσον ὀλίγον ἔτρωγε καὶ πόσον πολὺ εἰργάζετο. Οὗτος οὐδέποτε ἐπινεν ἡδύποτα, σχεδὸν οὐδὲν οἶνον καὶ οὐδὲν ἐκάπνιζεν. Εἰς τὰς δέκα τὸ ἑσπέρας κατεκλίνετο.

Ἐν τῷ προλόγῳ του συγγράμματός του «Ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαις» ἐκδοθέντος τῷ 1867 ὁ Δουμάς ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν συμβουλῶν πρὸς τὸν ἀναγνώστην, περιγράφει τὴν διάταξιν τοῦ βίου του. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο χαρακτηρίζει αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον οὐχὶ συνήθη.

«Καθ' ἐκάστην περιπάτει ἐπὶ δύο ὥρας, πάντοτε κοιμοῦ ἐπὶ ἐπτά ὥρας· κατακλιθῆτι ἐν μοναξίᾳ εὐθὺς ὡς νυστίζεις· ἐγέρθητι εὐθὺς ὡς ἐξυπνήσεις· ἐγέρθητι ἀμέσως καθῆτι εἰς τὴν ἐργασίαν. Τρῶγε ἀποκλειστικῶς μόνον πρὸς καταπαυσιν τῆς πείνης, καὶ πίνε μόνον πρὸς κατάσβεσιν τῆς εἰψῆς καὶ ἄνευ βίας. Ὅμιλε μόνον τότε, ὅταν ἡ τοῦτο ἀναγκαῖον καὶ ἔκφραζε τὸ ἡμισυ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔχεις κατὰ νοῦν· μὴ γράφῃς τι ὑπὸ τὸ ὅποιον δὲν δύνασαι νὰ θέσῃς τὴν ὑπογραφήν σου, πράξε μόνον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύνασαι νὰ ἀναφέρῃς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Οὐδέποτε λησμονεῖς ὅτι οἱ λοιποὶ ἀναμένουσι παρὰ σοῦ, σὺ δὲ παρ' οὐδενὸς ὀφείλεις νὰ ἀναμένῃς. Ἐκτίμα τὰ γρήματα δι' ἐπιστολῶν ἢ ὀλιγώτερον τῆς ἀξίας των, τὰ γρήματα εἶνε καλὸς ὑπηρέτης καὶ κακὸς οἰκοδεσπότης. Προφυλάττου ἀπὸ τῶν γυναικῶν μέχρι τοῦ εἰκοστού ἔτους, ἀπόφευγε αὐτὰς μετὰ τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος. Μὴ δημιουργεῖς, χωρὶς πρότερον νὰ σκεφθῇς ὀρίμως εἰς τὸ τοῦτο σὲ ὑπογράφουσι καὶ ὅσον τί δυνατόν ὀλιγώτερον κατὰστρεψ. Συγγράφῃς ἐκ τῶν προτέρων ὄρον τὸν κόσμον· μὴ καταφρόνει τοὺς ἀνθρώπους, μὴ τρέφε πρὸς αὐτοὺς μίσος, μὴ σκόπτεις αὐτοὺς ὑπερμέτρως συμπάθησον αὐτοὺς. Ἐκάστην πρωίαν δταν ἐπιφανῆ τὸ φῶς ἐνθυμοῦ τὸν θάνατον καὶ ἐκάστην ἑσπέραν δταν νυκτώσῃ. Ἐν περιπτώσει, μεγάλου βασάνου, ἀτένιζε κατὰ πρόσωπον εἰς τὴν θλίψιν σου, τοιοῦτοτρόπως θὰ παρηγορηθῇς καὶ κατὰ τι θὰ διδαχθῇς. Προσπάθει νὰ ἦσαι ἀπλοῦς, νὰ γίνῃς ὀφελίμος, νὰ μένης ἐλεύθερος, καὶ μὴ σπεύδῃς νὰ ἀρνηθῇς τὸν Θεόν, ἕως ὅτου δὲν λάβῃς ἐνεργῆ ἀπόδειξιν περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως αὐτοῦ.

Ὁ Δουμάς ἐσυνέθιζε κατὰ τὴν πρῶτην παραστάσιν τῶν δραμάτων του νὰ παρακάνθηται ἐν τῷ θεάτρῳ μετὰ τῶν θεατῶν καὶ νὰ χειροκροτῇ τὴν ἐπιτυχῆ διδασκαλίαν τοῦ δράματος. Ὅταν οἱ φίλοι του ἐμέμφοντο αὐτὸν διὰ τούτον τὸν τρόπον, οὗτος ἀπήντα: «Eh bien! Μήπως ἐγὼ δὲν συνέγραψα τὸ δράμα; ἐγὼ καλλίτερον τῶν λοιπῶν γνωρίζω τίνα μέρη τοῦ πονημάτων μου εἶνε ἐπιτυχῆ».

Περὶ τὸν ἐπίσημον εἶνε τὸ ἀνεκδότον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν πρῶτην παραστάσιν («Ἡ Κυρία μετὰ τὰς καμελίαις»). Μετὰ φαιδρῶν προσώπου ὁ Δουμάς πατὴρ περιεπατεῖ εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάπαυλαν, ἀφοῦ πρότερον αἱ ἐπανηληθμένα γειοκροτήσεις προσώπων λαμπρῶν στάθιον εἰς τὸ μέλλον τοῦ Δουμά υἱοῦ. Εἰς κόλαξ, θέλων νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸν εὐχαρίστησιν ἀπετάθη πρὸς τὸν Δουμᾶν πατέρα εἰπὼν. Βεβαίως ἐλάβετε μέγα μέρος ἐν τῇ συγγραφῇ τούτου τοῦ δράματος».

«Αναμφιδόλω, ανέκραξεν ὁ γέρον Δουμᾶς εἰς ἐμὲ ἀνήκει αὐτός ὁ συγγραφεὺς.

Ὁ Δουμᾶς υἱὸς βαρέως ἤλγει διὰ τὴν δίκην τὴν ὅποιαν ἐξήγειρε κατὰ τοῦ πατρὸς του ὁ βιβλιοθηκᾶριος Αὐγουστος Μακὲ. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι κατὰ τὴν λαμπρὰν περιόδον τῆς ἀνεργείας τοῦ Δουμᾶ πατρὸς, παρ' αὐτῷ συνηγάζοντο πολλοὶ ἐκ τῶν ὁσίων εἰς ἣν καὶ ὁ Μακὲ ὅστις π. χ. ἔδωκεν ὅλην τὴν ἱστορικὴν ὕλην διὰ τοῦς «Mousquetaires». Ὁ Μακὲ ἐνήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον τὸν Δουμᾶν-πατέρα ἀπαιτῶν τὸ ἥμισυ τοῦ κέρδους ἐκ τῶν τυπωθέντων συγγραμμάτων. Τὸ ἐμποροδικεῖον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ Μακὲ. Ὁ Δουμᾶς υἱὸς πάντοτε πρὸ πολλοῦ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, λίαν κατεθλίβη. Ὅτε ἠρώτησαν αὐτὸν διὰ τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς του, οὗτος ἀπεκρίθη «Θεὲ μου, ὁ Μακὲ ἀπέδειξεν, ὅτι συνειργάζετο σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ πονήματα τοῦ πατρὸς μου—μὲ βασανίζουσαι λυπηραὶ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἰδίας μου καταγωγῆς—ἴσως, ὁ Μακὲ εἶνε πατήρ μου».

Μίαν φορὰν οὗτος εἶπε περὶ τοῦ γάμου τὰ ἀκόλουθα (ἐκ πασῶν τῶν μαριῶν τὰς ὁποίας δύναται νὰ διαπράξῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ γάμος εἶνε ἐκείνη τὴν ὅποιαν κατὰ τὸ ἥμισυ ἀκόμη δύναται τις κατὰ συνείδησιν νὰ τῷ συγχωρήσῃ, —τοῦλάχιστον αὕτη ἡ μαριὰ εἶνε ἡ μόνη τὴν ὅποιαν δὲν δύναται τις νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κατ' ἐκάστην.

Ἐν τινι στρατιωτικῷ ἡμερολογίῳ ἀναφέρεται περὶ ἕνα ἀνέκδοτον περὶ τῆς τύχης τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ. Ἡ δυνάμην τὸ πᾶν νὰ ἐπιχειρήσῃ πάντοτε ἂν μοι ἐδοῦναι ἡ τύχη. Ἄν ἠγόραζον κληρὸν τινὰ τοῦ λαχείου—ἐκέρδιζον. Ἐκράτουν μικρὸν τι στοιχείμα ἐκέρδιζον, οὕτως ὥστε, ἐπὶ τέλους ἐπίστευσα εἰς τὴν τύχην καὶ ἤμην τελείως πεπεισμένος ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μου θὰ προσκρούσω κατ' ἀποτυχίας. Μίαν φορὰν τοῦτο συνέβη τῷ 1814, ἐπρόκειτο νὰ σύρω τὸν κληρὸν τῶν νεοσυλῆκτων. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸν πατέρα μου εἰς ὅστις τῷ ὑπεσχέθη ἐπὶ ἀμοιβῇ 800 φρ. νὰ μὲ ἀπλλάξῃ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας οἰονόηποτε κληρὸν καὶ ἂν σύρω. Ὁ πατήρ μου συμφώνησεν ἄλλ' ἐγὼ ἠναντιώθην. «Πόσοι ἀριθμοὶ ἐκκληροῦνται;» ἠρώτησα («τετρακόσιοι») ἀπήντησεν ὁ ἄγγιστος. «Πόσοι δὲ ἀπαλλάσσονται τῆς ὑπηρεσίας;» («ἐκατὸν τοιαύκοντα πέντε») ἀπήντησεν. «Εἶνε γελοῖον, εἶπον, ἐγὼ καὶ ἄνευ τινος ἐπιμεθίας θὰ ἀπαλλάξω τῆς ὑπηρεσίας διότι θὰ σύρω τὸν τετρακοσιοστὸν ἀριθμὸν». Ἄλλ' ὁ πατήρ μου, ὡς φαίνεται, δὲν συμεριζέτο τὴν πεποιθῆσίν μου. Οὗτος ἔδωκεν εἰς τοῦτον τὸν κύριον 800 φρ. καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐτελείωσεν αὕτη ἡ ὑπόθεσις. Ἄλλ' ὁ πράκτωρ οὗτος προσεκάλεσέ με κατὰ μόναν καὶ μοι εἶπε «Νέε, πρᾶγματι εἶσθε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ;» («Ναί τῷ εἶπον»). Καλῶς, τότε θὰ κρατήσω δι' ἐμαυτὸν ὅλα τὰ 800 φρ. ἐκ τῶν ὁσίων συνήθως πληρώνω τὸν ἀντικαταστάτην. Μὴ ἀμφισβάζετε ὅτι ἐὰν δὲ ἐπιτύχητε νὰ ἀπαλλαγῆτε τῆς ὑπηρεσίας, ἐγὼ θὰ σῆς εὔρω ἀντικαταστάτην. Πρὸς τούτοις χῆνω καὶ τὰ μεσιτικὰ μου 200 φρ. διότι τότε πρέπει νὰ δώσω εἰς τὸν ἀντικαταστάτην 800 φρ. Λοιπὸν, εἶσθε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας;» («Ναί, εἶμαι πεπεισμένος, τῷ εἶπον!») Ἐπέστη ἡ ἡμέρα τῆς κληρώσεως. Δὲν ὑπῆγον εἰς τὸ δημαρχεῖον. Ἄν' ἐμοῦ ὁ δήμαρχος ἤδύνατο νὰ σύρῃ τὸν κληρὸν. Ὁ πράκτωρ μου ἔτρεξε κάταχρος βίβως μὲ εὔρη καὶ ἐφώνησε. «Κύριε δικτὶ δὲν πηγαίνετε ἐκεῖ! θὰ με κατατρέψητε». Μὴ θορυβεῖσθε,

τῷ εἶπον, ἐγὼ θὰ ἀπαλλαγῶ τῆς ὑπηρεσίας. Ὡς προεἶπον, συνέβη. Τὴν ἑσπέραν συνήντησα τὸν δήμαρχον ἐν τινι συμποσίῳ. «Τίνα ἀριθμὸν ἐσύρατε δι' ἐμὲ; τὸν ἠρώτησα, δὲν ἦτο ὁ τετρακοσιοστός;» «Ὀχι, ἀπήντησεν ὁ δήμαρχος, ἦτο ὁ τριακοστός ἑβδομηκοστός ὄγδος».

«Οὐδεὶς ὑμῶν γνωρίζει, ἀποθνήσκων, συνέγραψεν ἄρα γε σπουδαῖον τι πόνημα εἰς μόνον τοὺς ἀπογόνους ἀπόκειται νὰ δικαίωμα νὰ κρίνῃσι καὶ νὰ ἀποφασίσωσι τί πρέπει νὰ ζῇ. Ἄν δὲ θελήσωμεν νὰ προμαντεύσωμεν, τί οἱ ἀπόγονοι θὰ κάμωσι τὰ πονήματά μας, συμπεραίνοντες ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οὗτοι προσεφέρθησαν πρὸς τὰ ἐνδοξώτατα πονήματα τοῦ παρελθόντος, πρέπει νὰ δεῖξωμεν μεγάλην ταπεινῶσιν».

Ἐν ἄλλῳ συγγράμματι, ὁ Δουμᾶς λέγει. «Ἡ δόξα χάριν τῆς δόξης εἶνε ἐπινοεῖστος κερδοσκοπία. Οἱ ἄνθρωποι οἵτινες θεωροῦσιν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς διὰ τὴν δόξαν τῶν, εἶνε ὠφελεῖς οἱ ἐπαιρούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοφυῖα τῶν εἶνε μωροί».

Ἄφου φθάσῃ τις εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐγὼ, κατὰ δυστυχίαν, εὐρίσκομαι, διὰ τὸν δραματικὸν συγγραφεὴν τὸ κάλλιστον εἶνε νὰ ἀποθῶνῃ ὡς ὁ Μολλιέρος, ἢ νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς πάλης, ὡς ἐποίησαν ὁ Σκωππῆρος καὶ ὁ Ρακίνας. Καὶ τοῦτο μόνον δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ πρὸς αὐτούς. Διὰ τὸ θέατρον, ὡς καὶ διὰ τὸν ἔρωτα ἀπαιτεῖται καλὴ διάθεσις τοῦ πνεύματος, ὑγεία, δύναμις, νεότης. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις αἰώνως ἐπιτίθει τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν ἢ τὴν προσκύνησιν τοῦ δχλου, ἐκτίθεται εἰς τὴν βασανιστικὴν ἀπογοήτευσιν.

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὁ Δουμᾶς ἐνεχείρισεν εἰς τὸν φίλον του Δεμπαρόλ εἰδὸς τι ἡμολογίας ἐν τῇ ὁποίᾳ περιέγραψε τὰς ψυχικὰς του ιδιότητας. Τοῦτο ἐγένετο οὐχὶ τελείως ἀμερολήπτως καὶ ἐν τισι χωρίοις διαφαίνεται ἡ ἀπόπειρα νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν τελειότερον τοῦ πραγματικοῦ καὶ νὰ ἀφήσῃ λαμπρὰν μνήμην ἐν τοῖς ἀπογόνοις. Ἐνταῦθα ἀπαντῶνται καὶ περὶ ἕνα ἐξομολογήσεις. «Ἐφευρίσκω λίαν βραδέως, γράφει ὁ Δουμᾶς, καὶ συγγράφω κατὰ διακοπὰς. Ἐνεκα τούτου τόσον ὀλίγον παράγω ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς συναδέλφους μου. Ἐκεῖνο τὸ ὅσοιον γράφω, εὐρίσκω μετὰ μακρὰν ἐκζητήσιν καὶ τοῦτο πάντοτε εἶνε τὸ λογικὸν ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών μου καὶ τῶν ἀρχῶν αἰτινῶν μοι χρησιμεύουσιν ὡς ἀφηγηρία. Ὡς πρὸς τοῦτο ἴδια ἐπιμένω, ἐν γένει δὲ δὲν δύναμαι νὰ ἐκληφθῶ ὡς ἀμελής διότι ἀποστρέφομαι πᾶσαν ἔντασιν τῶν δυνάμεων καὶ ματαίαν κατανάλωσιν αὐτῶν... Δὲν αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν ὡς καὶ εἰς τὰ μαθηματικὰ τὰ ὅποια εἶνε ἀντίθετα εἰς τὰ ὑπερφυσικά. Δὲν ἔχω καὶ δεσιδαιμονίας. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκτιμῶ, νὰ ἀγαπῶ, ἀλλ' δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἀνάγκην νὰ ἀνταγαπῶμαι. Εἶμαι μέγας profane καὶ δὲν εἰξεύρω πολλὰ στοιχειώδη πράγματα. Ἐν τούτοις τρέφω μέγιστον σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς γνώσεως. Δὲν αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν ἐκ τῶν θριάμβων ἢ ἐκ τῆς δρέψεως τῶν δαφνῶν, τοῦλάχιστον ἐγὼ ἀπὸ πολλοῦ ἀπέβαλον ταύτην τὴν εὐχαρίστησιν, διότι πρότερον ἔδοκίμαζον πραγματικὴν δέψιν τῆς δόξης... Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀγαπῶ τὴν κοινωνίαν τῶν γυναικῶν. Ἐν πρώτοις αὐταὶ διδάσκουσιν ἕκαστον νὰ διακρίνῃ τοὺς ἄνδρας· δευτέρον δὲ, αὐταὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀθῶαι· αὐταὶ οὐδέποτε γινώσκουσι τί πράττουσι, ἔπραξαν ἢ τι πρέπει νὰ πράξωσιν. Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει ἐκ τῶν

πρότερον νὰ συγχωρῇ εἰς αὐτὰς ὅλα, ἐκτὸς ἐνός, δηλ. ἂν αὐταὶ ὡσι κακαὶ μητέρες. Δὲν γνωρίζω τι ὠραιότερον τῆς ὠραίας καὶ πολυσεβάστου γυναικός... Ἐμὲ οὐδὲν ἐκπλήττει, οὔτε τὸ καλὸν, οὔτε τὸ κακόν... Βασίζομαι ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς ρήτρας, ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνδρες εἶνε ἀπατεῶνες καὶ ἅπασαι αἱ γυναῖκες—δόλιαι. Ἄν δὲ ἀπατώμαι ἀναφορικῶς ἐνός ἢ μιᾶς ἐξ αὐτῶν, ἡ ἀπάτη μου αὕτη μὲ εὐχαριστεῖ, ἐνῷ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ συμμεριζόμενοι τὴν ἀρχικὴν μου ἰδέαν ἐκ ταύτης τῆς ἀπάτης λίαν δυσαρεστούνται. Αἰσθάνομαι ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτῶ. Δὲν ἔχω ἰδιαντινὰ ἀνάγκην, ἐν τούτοις δταν π. χ. ἀγοράζω καλλιτεχνικὸν τι πρῶτον, δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ ὑπολογίσω, πόσα θὰ κερδίσω ἂν μεταπωλήσω αὐτό. Ἡ χαρὰ μου αὕτη ἴσως προέρχεται οὐχὶ ἐκ τοῦ κέρδους ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι αἰσθάνομαι ὅτι προσδιώρισα ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν τούτου τοῦ προϊόντος. Ἄγαπῶ τὰ χρήματα, οὐχὶ διὰ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν ταῦτα δύνανται νὰ δώσωσιν, ἀλλὰ δι' ὅλον τὸ καλὸν τὸ ὅποιον δύναται τις νὰ καταρθώσῃ δι' αὐτόν. Καταφρονῶ τοὺς ἀσώτους καὶ μισῶ τοὺς φιλαργύρους. Μόνον ἐξ ἐγωισμοῦ ἐπιθύμω νὰ ἤμην πλούσιος, ὡς ὅλοι οἱ Ροτσιλδοὶ ὁμοῦ λαμβανόμενοι. Καὶ τότε θὰ ἐξηκολούθουν ζῶν ὡς τὴν σήμερον, ἀλλὰ θὰ μετέβαλλον τὴν ὄψιν πολλῶν πραγμάτων ἐν Γαλλίᾳ. Μέχρι τοῦδε δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον. Παρατηρῶ ἐν τῷ κόσμῳ θαυμασίαν ἁρμονίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδὲν ὑπὸνεται εἰς μεταβολὴν. Πέποιθα ὅτι αὕτη ἡ ἁρμονία δὲν διακόπτεται καὶ ὅτι αὕτη τελείως εἶνε ἡ αὕτη ἐν τε τῷ θανάτῳ καὶ τῇ ζωῇ...

Πρὶν ἢ ἀποθῶν ὁ Δουμᾶς ἐπεπράθη νὰ γνωρίσῃ τὴν τύχην του τῇ βοήθειᾳ τῆς χειρομαντίας. Ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ «Φίλου τῶν γυναικῶν» οὗτος ἐξέθηκε τὸν τρόπον τῆς διακρίσεως τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς παλάμης του. Τοῦτο ἦτο κληρονομικὴ ἀδυναμία. Ὁ γνωστός χειρομαντὴς Δεμπαρόλ ἤρξατο τὸ στάδιόν του τῇ ἐπιμονῇ τοῦ Δουμᾶ πατρὸς, ὅστις ἐξεπλάγη διὰ τὰς ταχέως ἐκπληρωθείσας προφητείας, τὰς ὁποίας ἤκουεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δεμπαρόλ. Ἡ φίλια αὐτοῦ μετὰ τοῦ Δουμᾶ πατρὸς μετέβη καὶ εἰς τὸν Δουμᾶν υἱόν. Ἡδὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεμπαρόλ, ὁ Δουμᾶς υἱὸς ἐνδιέφερετο εἰς τὴν τύχην νεαρῶν παρθένου, ἧτις ἀπολέσασα τὴν περιουσίαν της ἐσκόπει νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Αὕτη ἐπεσκέφθη τὸν τότε ἐξοχὸν συγγραφεὴ ὅστις ἀνεκάλυψεν ἐν αὐτῇ τὸ δῶρον τῆς μαντείας. — Ἐνασχολεῖσθε εἰς τὴν χειρομαντίαν, εἶπεν οὗτος; Δι' αὐτῆς θὰ κάμετε θαύματα...

Αὕτη ἤκουσεν αὐτόν. Αὕτη ἦν ἡ κυρία δὲ-Τέμπ. Ὅτε αὕτη ἐμυθήθη εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῶν γραμμῶν ἐν ταῖς χερσὶ, ὁ Δουμᾶς-υἱὸς προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του δέκα ἐπιστήμονας, τινὲς ἰατροὺς καὶ τὸν περιφανῆ Δομονπαλιέ. Ἡ χειρομαντὴς οὐδένα ἐκ τούτων ἐγνώριζε, ἐν τούτοις αὕτη ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς ἕκτακτα γεγονότα.

Ἡ κυρία δὲ-Τέμπ. μεγάλως λυπεῖται διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ προστάτου της, ὡς ἀνέφερον εἰς Παρισίους ῥεπορτερ ἐπισκεφθεῖς αὐτήν. Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ αὐτῆς ἐν ἐξόχῳ θέσει κεῖται τὸ ἐκμαγεῖον τῶν χειρῶν τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ. Ἐξ αὐτοῦ φαίνεται ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ εἶχον ἕκτακτον φυσικὴν δύναμιν.

— Φεῦ! ἀνεφώνησεν αὕτη, ἡ δυστυχία ἐπέσκηψεν αἰφνιδίως. Πρὸ δύο μηνῶν ὁ Δουμᾶς μοι ἔλεγεν ὡς φαίνεται ἡ μεγάλη γραμμὴ ἐν τῇ παλάμῃ μου

δὲν προσιωνίζει αἴσια, τί ὑποθέτετε; Θά μοι συμβῇ ἀτύχημά τι εἰς τὴν κεφαλὴν μου». Καὶ πράγματι ὁ Δουμᾶς υἱὸς ἀπέθανεν ἐκ τῆς φλογώσεως τοῦ ἐγκεφάλου.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

(Συνέχεια)

Κανόνες τῆς ὑγιεινῆς ἀναλόγως τῶν κράσεων.

Ἡ ὑγιεινὴ εἶνε ὁμᾶς προφυλάξωσιν ἂς πρέπει νὰ ἐκπληρῶμεν διὰ νὰ διατηρῶμεν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζῶν ἡμῶν. Εἶνε ἡ τέχνη τοῦ προλαμβάνειν τὰς νόσους καὶ τοῦ καλλιτερεῖν τὰς κράσεις.

Ἦγεία καλεῖται ἡ ἀσκήσις ὅλων τῶν λειτουργιῶν τῆς ζωῆς ἀνευ ταλαιπωριῶν οὐδεὶς θησαυρὸς παραβάλλεται πρὸς αὐτήν· ἀλλ' ὅμως πολλὰκις δὲν ἐκτιμῶμεν αὐτήν ἢ δταν ἀπολέσωμεν ταύτην. Λοιπὸν ἡ σπουδὴ τῆς ὑγιεινῆς εἶνε ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἡ μᾶλλον ἀναπόφευκτος· ἀλλ' ὅμως οἱ κανόνες αὐτῆς πικροῦσιν ἀναλόγως τῶν κράσεων, τῆς ἡλικίας, τοῦ γένους τοῦ ἐπαγγέλματος, τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν κλιματίων. Πηγὴ τῆς καλῆς ὑγείας εἶνε τὸ αἶμα, οὗτινος ἡ πλουσιότης τῶν συστατικῶν καὶ ἡ καθαριότης δυνατὸν νὰ ἀλλοιωθῶσιν ἐκ τῶν κακῶν λειτουργιῶν τοῦ στομάχου, ὅστις ἐνίοτε ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐρεθισθῇ καὶ ἰσχυροποιηθῇ διὰ τῶν πολυτίμων τονικῶν, ὅποια εἶνε ἡ κίνα καὶ ὁ σίδηρος. Βοηθοῦμεν δὲ τὴν ὑγίαν ἢ προλαμβάνομεν τὴν βαρύτητα τῆς ἀναιμίας καὶ τῆς ἀνορεξίας καταφεύγοντες εἰς σκευασίας λίαν παραδεδεγμένας καὶ ἀναγνωρισμένας ὡς καλλιτέρας.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐπενεργειῶν ἐπὶ τῆς ὑγείας ἡ τοῦ ἀέρος εἶνε μία τῶν σπουδαιότερων. Ὁ ἀήρ εἶνε ὑγρὸν περιβάλλον τὴν γῆν καὶ ὄνπερ ἡ ἀναπνοὴ στέλλει εἰς τοὺς πνεύμονας 18κις κατὰ λεπτόν. Εἶνε ἀναπόφευκτος εἰς τὴν ζῶν ὁ ἀήρ ἀλλ' ἡ καθαριότης αὐτοῦ εἶνε ἡ πρώτη ποιότης του.

Καὶ ἡ θερμότης εἶνε λίαν ἀναπόφευκτος εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῶα· ἀνευ θερμότητος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ υπάρξῃ ζωὴ· ὁ πυρὴν οὗτος τῆς φυσικῆς θερμότητος διατηρεῖται διὰ τῆς ἀναπνοῆς, τῆς τροφῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως. Αἱ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀπολείας τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν διαίρησινται ἰον εἰς ἀζωτούχους τροφὰς, αἰτινῶς εἶνε ἐπιτήδεια πρὸς τὸν σχηματισμὸν τοῦ σώματος καὶ τοιαῦται εἶνε τὸ κρέας τῶν ζῶων, τὰ ὠά, οἱ ἰχθύς, ὁ ἄρτος καὶ τὰ ἀμυλώδη, καὶ ζῶν εἰς τροφὰς μὴ ἀζωτούχους ἢ καυσίμους διὰ

της αναπνοῆς καὶ τοιαῦται εἶνε τὸ βούτυρον, τὰ ὄσπρια, τὰ ἔλαια, τὸ σάκχαρον, τὸ μέλι, ὁ οἶνος.

Περὶ κράσεων.

Α'. Κράσις αἱματώδης.

Αὕτη χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς ροδίνης χροιάς τοῦ δέρματος καὶ τοῦ προσώπου, ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς κυκλοφορίας, τῆς τάσεως εἰς πληθῶραν, τῶν ζωερῶν καὶ κυανῶν ὀφθαλμῶν, τῶν καστανοχρῶν τριχῶν καὶ τῆς κουφοῖας.

Πρέπει νὰ τρώγῃσι τροφὴν μᾶλλον φυτικὴν ἢ ζωικὴν, ὀλίγην καὶ μὴ ἐρεθιστικὴν καὶ ὅταν ἔχωσιν ὄρεξιν. Ν' ἀσκῶνται συχνά, ν' ἀποφεύγῃσι τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ, νὰ πίνωσιν ὀλίγον καφέν. Τὸ καλλίτερον αὐτῶν ποτῶν ἔστω τὸ ὕδωρ μετὰ ὀλίγου οἴνου.

Ἡ κατοικία αὐτῶν ἔστω εὐρεία καὶ ὅσον τὸ δυνατόν εὐαερός· πρὸς ἀποφυγὴν ὑπεραιμιῶν νὰ μὴ κοιμῶνται εἰς στρωμνὴν καὶ προσκέφαλα ἐκ πτύλων (πούπουλα), νὰ μὴ ἀφαιμάσσωνται, ὅπερ δυνατόν νὰ καταστῇ ἔξις. Καὶ γέλος νὰ ἀποφεύγῃσι τὸν κόπον καὶ τὰ οἰνοπνεύματα.

Ἄλ. Κορδούλης ἰατρὸς

Εἰς τὸν βορείον πόλον ἐπὶ ἀερόστατου

Ὁ σουηδὸς ἐπιστήμων, Ἄνδρὲ συνέλαβε τὸ τρομερὸν σχέδιον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ βορειότατον σημεῖον τῆς Εὐρώπης, ἐκεῖ δὲ ἀφοῦ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθέντος ἀερόστατου νὰ ποιήσῃ ἐρεύνας καὶ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσῃ εἴτε ἐκ τῆς θαλάσσης εἴτε ἐκ τῆς ξηρᾶς.

Ἡ ἰδέα αὕτη, ἐκτακτος ἐπὶ τῇ παρρησιᾷ τῆς ἀπῆλθῃ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ περιφανοῦς ἐπιστήμονος ζωηροτάτην συμπάθειαν. Μόλις ὁ καθηγητὴς Ἄνδρὲ ἐδημοσίευσεν τὸ σχέδιον τῆς ἀεροπορίας του εἰς τὸν βορείον πόλον καὶ εὐθὺς συνηθροίσθησαν καθ' ὅλην τὴν Σουηδικὴν χρηματικαὶ συνδρομαὶ εἰσφερόμεναι ἐπὶ σκοπῶ ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὸ ἀερόστατον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἄνδρὲ σκοπεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀεροπορίαν του δύναται νὰ ἐγείρῃ τρεῖς ἄνδρας, ἀπῆλθα τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα, τὰς ζωοτροφίας, ἐν ὅλῳ περὶ τὰς 3,000 χιλιογράμ. βάρους. Τὸ ἀερόστατον θὰ κατασκευασθῇ ἐξ ἀδιαπεράστου ὑφάσματος ὅπως ἢ δυνατόν ἐν αὐτῷ νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ 30 ἡμέρας τὸ ἀέριον. Ὡς τόπος τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀερόστατου ὠρίσθη ἡ δυτικὴ ἀκτὴ τοῦ Σπιτςμπεργεν. Κατὰ τὰς ἐρεύνας τοῦ καθηγητοῦ Ἄνδρὲ, οἱ ἀνεμοὶ οἱ κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ Αὐ-

γουστον πνέοντες ἐν τούτοις τοῖς τόποις εἶναι εὐνοϊκοὶ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν τους, εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ἀναμένῃ τις ὅτι τὸ ἀερόστατον θὰ διέλθῃ τὴν παρά τὰς ἀκτὰς τῆς Σιβηρίας ἢ τῆς βορείου Ἀμερικῆς. Ἐπὶ τῆς νήσου Σπιτςμπεργεν θὰ τοποθετηθῇ τὸ οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον κατὰ τεμάχια θὰ κομισθῇ ἐκ τῆς Σουηδίας. Ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ θὰ φυλάττηται τὸ ἀερόστατον πεπληρωμένον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν προσδοκίᾳ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου, ὅστις θὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸ εἰς τὸν βορείον πόλον. Τὸ διακρίνον τὸ ἀερόστατον τοῦ Ἄνδρὲ τῶν λοιπῶν ἀερόστατων εἶναι τὸ «ἀεδιάτωρ» ἐφευρεθὲν καὶ δοκιμασθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἡ συσκευὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐξ ἰστίου ἐπὶ τῆς διαμέτρου τοῦ ὁποίου προσηρμόσθη κύκλος καὶ heidrop προσδεμένον εἰς μίαν θελιάν τοῦ κύκλου. Ὅταν καταβιβάζουν τὸ heidrop τοῦτο σύρεται ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ παράγει ἰσχυρὰν προστριβὴν ἣτις ἐμποδίζει τὸ ἀερόστατον νὰ περιστρέφῃται περὶ τὸν ἄξονά του καὶ ἐπιβραδύνει τὴν κίνησιν αὐτοῦ. Ὅταν προσαρμόσουν τὸ heidrop εἰς τὴν κεντρικὴν θελιάν, τὸ ἰστίον σχηματίζει γωνίαν τὸ δὲ ἀερόστατον κατευθύνεται εἰς τὸν πόλον. Ὅταν ὁ ἀερονύκτης προσαρμόζῃ τὸ heidrop εἰς τὴν νότιον θελιάν τὸ ἀερόστατον διέρχεται τὸν πόλον ἀριστερόθεν.

Ἐὰν ὁ Ἄνδρὲ δὲν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ τὸ βορείον ἄκρον τοῦ Σπιτςμπεργεν, θὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τινος σημείου τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῇ νὰ διέλθῃ ἐντός τινων ὠρῶν μέγα μέρος τῆς ἀποστάσεως τῆς χωρίζουσας τὸ Σπιτςμπεργεν ἀπὸ τῶν περιβαλλόντων τὸν πόλον ἀκινήτων πάγων. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἄνδρὲ θὰ ἀφήσῃ τὸ ἀερόστατον νὰ φέρηται ὑπὸ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος περιοριζόμενος εἰς τοῦτο μόνον ὅπως κατὰ τὸ δυνατόν κρατῇ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἰστίου καὶ τοῦ heidrop, τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου θὰ σύρεται ἐπὶ τῶν πάγων. Ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ ἀέρος, ὁ Ἄνδρὲ ἀμέσως θὰ ὑψωθῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ στρώμα τοῦ ἀέρος, ἢ φορὰ τοῦ ὁποίου θὰ δύνηται νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀερόστατον εἰς τὴν προτέραν ὁδόν.

Τὸ ἀερόστατον τοῦ Ἄνδρὲ θὰ ἔχῃ χωρητικότητα 6 χιλιάδων κυβικῶν μέτρων. Θὰ κατασκευάσωσιν αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐφευρέτου. Ὁ Ἄνδρὲ ἤδη παρήγγειλλε τὴν κατασκευὴν δειγμάτων τινῶν χονδροῦ ὑφάσματος πρὸς δοκιμὴν τοῦ ἀδιαπεράστου τοῦ ὑφάσματος. Ὁ Ἄνδρὲ ὑπελόγησε τὴν δαπάνην τῆς ἐκδρομῆς εἰς 180,000 φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπραχθῶ-

Ἡ ΣΤΕΨΙΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ στέψις ἢ ἡ θριαμβευτικὴ περιβολὴ διὰ τῆς μοναρχικῆς ἐξουσίας τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου τοῦ II ἐπισήμως ὠρίσθη νὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἐρχόμενον Μάϊον. Ὁ τύπος ἤδη ἤρξατο νὰ περιγράφῃ τὴν μεγαλοπρεπεστάτην τελετὴν ἣτις ἐπὶ τῇ λαμπρότητι καὶ πολυτελείᾳ εἶε δυνατὴ μόνον ἐν μᾶ Ρωσσίᾳ, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἱερᾷ Μόσχᾳ.

Οὐδαμῶ ἀλλαχού ἢ παράδοσις τηρεῖται μετὰ τὸσον πολλοῦ ζήλου ὡς ἐν τῇ Ρωσίᾳ. Ἡ τελετὴ τῆς στέψεως οὐσα ἀμετάβλητος ἐν τοῖς οὐσιώδεσιν αὐτῆς μέρεσι, παριστᾷ θαυμασίαν μεγαλοπρέπειαν. Αἱ ἑορταὶ διαρκοῦσιν ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα. Ἐν τῇ λαμπρότητι τῆς πανηγύρεως ἀναμνησθῆναι στοιχεῖον τι ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἀσιατικῆς μεγαλοπρεπειᾶς· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐνεκα τῆς συρροῆς τῶν πολυπληθῶν ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν ἀπωτάτων χωρῶν τῆς Μοναρχίας, τῶν Μογγόλων, τῶν Τατάρων κτλ. ἢ (ἱερά) ἢ ὑπὸ τῶν φιλοπατρίδων Ρώσσιων καλουμένη (μη-τηρ) (μάτουςκα) Μόσχᾳ διορίζεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν πρὸς πόλιν τινα τῆς Ἀνατολῆς. Αἱ καθεδρικαὶ αὐτῆς ἐκκλησίαι (σομπόροι) μετὰ τῶν χρυσῶν πύργων τῶν (κουπόλοι) ἀπαστράπτουσι· οἱ πύργοι τῆς ἐκκλησίας τοῦ μακαρίου Βασιλείου (Βασίλει Μπλαζένη) ἦτις ἀνηγέρθη κατὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον ὑψοῦται ἐν τῷ διαστήματι· ἡ μεγάλη πλατεῖα παρίστησι δικτυωτὸν ἐξ ἀγορῶν, μεγάρων, μοναστηρίων. Τὸ κωδωνοστάσιον Ἰωάννου τοῦ Μεγάλου (Ἰβάν Βελίχι) τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια εἶνε τόσον βαθῆ ὅσον εἶνε ὁ πυθμὴν τοῦ ποταμοῦ Μοσκόβᾳ ὑπερβάλλει κατὰ τὸ ὕψος ἅπαντα τὰ ἐν διαφόροις συνοικίαις τῆς πόλεως ὑψούμενα ἀπειράριθμα κωδωνοστάσια ἀπαστράπτοντα διὰ τῶν ἐπιχερσομένων γεφαλῶν τῶν. Παρ' ὅλας τὰς ἐνεὰς οἰκοδομὰς τῶν Αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Μόσχαν θὰ ὑποθέσῃ ὅτι εὐρίσκειται ἐν τινι πόλει τῆς Ἀσίας.

Ἡ πρώτη τελετὴ κατὰ τὴν στέψιν γίνεται πρὸ ἐνὸς περίπου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀναχώσεως τοῦ αὐτοκράτορος ἐκ τῆς Πετροπόλεως διὰ τὴν Μόσχαν. Ἡ τελετὴ αὕτη συνίσταται εἰς τὴν πανηγυρικὴν μεταφορὰν τῶν αυτοκρατορικῶν σημάτων. Οἱ ἀνώτατοι τοῦ κράτους ὑπάλληλοι ἐπιπροτίθενται διὰ τούτου τοῦ ἔργου. Οὗτοι λαμβάνουσι ταῦτα τὰ σήματα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς αὐλῆς καὶ κομίζουσιν αὐτὰ εἰς τὴν Μόσχαν ἔνθα τὰ σήματα θριαμβευτικῶς ὑποδέχονται ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς Μόσχας καὶ τίθενται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου τῶν ἀνακτόρων ὅπου λίαν προσεκτικῶς φυλάττονται ὑπὸ ἐπιτίμου πολυαριθμοῦ φρουρᾶς. Τὰ σήματα ταῦτα ἐπιμελῶς φυλάττονται ὅχι μόνον διότι εἶνε τὰ σύμβολα τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μεγάλην τῶν ἀξίαν. Ταῦτα τιμῶνται 32,000,000 φράγκ. Μόνον ἡ κορόνα διὰ τῆς ὁποίας κατὰ πρώτην φορὰν ἐστέφθη ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἡ II ἀξίζει 3 ἑκατομ. φράγκ. Αὕτη κοσμεῖται διὰ 52 μεγαλοπρεπῶν μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων καὶ διὰ τῶν μεγίστων ρουβίνων. Τὸ σκήπτρον κοσμεῖται διὰ τοῦ πολυτιμωτάτου ἀδάμαντος, τοῦ πικλῆν Ὀρλόβ, ὅστις ἤρπαιε ἐκ τοῦ θησαυροφυλακείου τοῦ μεγάλου Μογγόλου. Ὁ ἀδάμας αὗτος ὅστις ἔχει βάρους 190 καρσιῶν καλε-

σιν ἐκ τῶν ἐράνων. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας Ὁσκάρ ἤδη ἐκ τοῦ ἰδίου του ταμείου κατέβαλε 10 χιλ. φράγκα.

Ὁ Ἄνδρὲ σκοπεῖ μεταξὺ ἄλλων κατὰ τὴν ἐκδρομὴν του διὰ τοῦ βορείου πόλου νὰ λάβῃ φωτογραφικὰς ἀπεικονίσεις τῶν περιέργων ἀντικειμένων ἐπὶ ταινίας ἐχούσης μῆκος ὑπὲρ τὰ 100 μῆλια ὑπολογίζων ὅτι καθ' ὄλον τὸν χρόνον τῆς διαβάσεώς του διὰ τοῦ πόλου ὁ ἥλιος ἀκαταπαύστως θὰ φωτίζῃ τὸ ἀερόστατον αὐτοῦ διὰ τῶν ἀκτίνων του.

Ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Σπιτςμπεργεν θὰ ἐγερθῇ προσωρινὸν οἰκοδόμημα, τὰ μέρη τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρον ἀτμόπλοιοι θὰ κομισθῇ ἐκ τῆς Σουηδίας. Ἡ νήσος Σπιτςμπεργεν ἀνήκει εἰς τὸ δμῶνυμον ἀρχιπέλαγος κείμενον ἐν τῇ βορρῆ παγωμένη θαλάσῃ μεταξὺ τῶν 700 καὶ 800 μοιρῶν τοῦ βορείου πλάτους καὶ 70 δυτικοῦ καὶ 70 ἀνατολικῶν μῆκους. Τὸ ἀρχιπέλαγος ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν μεγάλων νήσων ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειτέρα εἶναι ἡ Σπιτςμπεργεν ἐκτεταμένη ἐπὶ 40 μῆλ. ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον. Ἀπασαί αἱ νῆσοι τοῦ ἀρχιπέλαγους εἶναι λίαν ὄρεϊναι καὶ καλύπτονται ὑπὸ χιονοσκεπῶν κορυφῶν ὑψομένων εἰς 3—4,000 ποδῶν ὕψος. Τὸ δὲ μεταξὺ τῶν κορυφῶν διάστημα καταλαμβάνεται ὑπὸ μεγάλων παγῶν (gleischer) σχηματιζόντων, ὡς ἐν Γρελανδίᾳ, ὅρη ἐκ πάγου. Τὸ κλίμα εἶναι ψυχρὸν, ἀλλ' ἐν γένει ἐνταῦθα δὲν γίνεται τόσον πολὺ ψῦχος ὡς ἐν τοῖς τόποις τοῖς κειμένοις νοτιώτερον τῆς Γρελανδίας καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Γῆ. Ἡ μέση θερμοκρασία τῶν τριῶν θερινῶν μηνῶν τῆς εἶναι 00, 5—20 7 τοῦ Ρεωμύρου. Ὁ χειμὼν ἐν τῷ Βεργίγειῳ πορθμῶ καὶ ἐν τούτῳ τῷ μσημηβρινῶ εἶναι συγκερασμένον, ἐνῶ οἱ ἀπῆλθοι ἀπ' αὐτοῦ κατὰ 50 μοίρας μῆκους τόποι ἔχουσι δριμύτατον ψῦχος. Πυκνὰ νέφη κατὰ τὸ θέρος τελείως καλύπτουσι τὰ παράλια, ἀλλ' ἐν γένει ὁ ἀήρ εἶναι ξηρὸς, καθαρὸς καὶ λίαν διαυγής. Τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν κατοικοῦσι τὰ συνήθη ζῶα τοῦ πλάτους τῶν πόλων.

Τὸ ἄσμα τῆς ἐποχῆς.

Ἐχει καῦμὸ ἢ θάλασσα καὶ τοῦ καῦμοῦ τὸ δάκρυ εἶν' ὁ ἀφρός ποῦχύνεται εἰς τοῦ γιγαλοῦ τὴν ἀκρῆ.. Ἄνασενάζει ἢ θάλασσα τ' ἀνασεναγματὰ τῆς εἶν' ἢ βοή ποῦ κάνουνε τὰ τόσα κύματὰ τῆς. (δὲς) ΑΚ.

ται προσέτι «τὸ ἕρος τοῦ φωτός» καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν αυτοκράτορα ὑπ' ἐνὸς στρατιώτου, τοῦ Λάζορεβ, ὅστις ὅπως κρύψῃ αὐτὸν ἀνυπόπτως ἔθεσεν αὐτὸν ἐν τῇ πληγῇ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἤνοιξεν ἐν τῷ μηρῷ του. Ἐκτὸς τούτων τῶν σημάτων, ὑπάρχουσιν ἐτι καὶ ἄλλα κειμήλια· ἡ σφαῖρα, τὸ μέγα περιδαίριον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἡ κορόνα τῆς αυτοκρατορίας καὶ ἄλλα.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Ὁ τάφος καὶ τὸ ρόδον

Εἰς τὸ ρόδον λέγει ὁ τάφος
 Ἄ Πές μου, ἄνθος τῶν ἐρώτων
 τί τὰ δάκρυα τὰ κάμνεις
 ποῦ σοῦ χύνει ἡ αὐγή;

Καὶ τὸ ρόδον λέγει ἄτάφε,
 εἰς τὸ σκοτεινὸν σου βάθος
 τί τὰ κάμνεις ὅσα πίπτουν;
 Πές μου, τάφε σκοτεινέ.»

Ἄ Τάφε» — λέγει — ἐκ τῆς δρόσου
 ἦν μοὶ χύνει ἡ πρωτὰ,
 στὴν σκιάν τῆς κάλυκός μου
 μύρον κάμνω εὐσομον.»

Ἄ Ἄνθος» λέγει καὶ ὁ τάφος
 «τὸν θνητὸν, ὅστις κατέληθ
 εἰς τὸ βάθος μου τὸν κάμνω
 Ἄγγελον οὐράνιον.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄλ. Ν. Κοκκῶνης

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν Λονδίῳ ἰδρῶθη μίση λέσχη, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἔχουσιν ἐξ δακτύλους εἰς τὰς χεῖρας των. Εἶνε παραδεκτοὶ εἰς τὴν λέσχην μόνον ἄτομα τὰ ἔχοντα ἐξ δακτύλους εἰς τὴν μίαν χεῖρα των. Ὁ γραμματεὺς τῆς λέσχης ἐν τῇ ἐκθέσει του εἶπεν ὅτι τὴν σήμερον εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς γῆς 2,173 ἄνθρωποι οἵτινες ἔχουσιν ἐξ δακτύλους εἰς τὴν μίαν χεῖρα των καὶ 431 ἄτομα ἔχοντα ἐπτὰ δακτύλους εἰς τὴν χεῖρα των.

Ἡ κυρία Πάτη, ἔξοχος αἰοῖδος, κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς περιοδείαν ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν ἐλάβανεν ἀνὰ 170,000 φράγκα διὰ μίαν παράστασιν.

Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἐτησίως κατασκευάζονται περὶ τὰ 14,000,000 ὀκάδες σακχαρώς ἐκ κοκκινोगουλιῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι δέκα δημόσια γεωργικὰ σχολεῖα ἐν τοῖς ὅποιοις διδάσκονται τὰ κοράσια τῆν

καλλιέργειαν τῶν ὀπωρικῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς διατηρήσεως τῶν ὀπωρῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Ἀγγέλλεται ὅτι ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις προτίθεται νὰ ἀνεγείρῃ ἐν μέγα ὀπλοστάσιον καὶ μίαν δολοφονίαν ἐν Ὀδυσσῷ ὅπως ἡ δυνατὴ εἰς τὰς ρωσικὰς ἀρχὰς ἡ εὐκόλος μετακόμισις τοῦ πολεμικοῦ ὀπλοῦ. Ὡς φαίνεται, τοῦτο δὲν εἶνε ὁ μόνος σκοπὸς ὅστις ἐπιδιώκεται, διότι τὰ τέσσαρα ὀπλοστάσια τὰ εὐρισκόμενα ἐν ἄλλοις τόποις τῆς αυτοκρατορίας θὰ κλεισθῶσι καὶ οἱ ἐργάται αὐτῶν θὰ τοποθετηθῶσιν ἐν τῷ νέῳ ὀπλοστάσιῳ τῆς Ὀδυσσοῦ. Ὀλοκλήρον τὸ ἔργοστάσιον θὰ ἀπαιτήσῃ δαπάνας 1,925,007 ἀγγλικῶν λιρῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ σίμω ἐκτὸς τῶν πυροβόλων θὰ κατασκευάζονται καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα τηλεβόλα διὰ τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ νέον ἔργοστάσιον θὰ καταχθῆ εἰς τὰ μέγιστα ὀπλοστάσια τῆς Εὐρώπης.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐν Γερμανίᾳ εἰσῆλθεν εἰς χρῆσιν διαφανές τις κατοπτρικός ὕελος ὅστις ἀντανάκῃ τὸ φῶς ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τὸ ὁποῖον πράγματι εἶνε ἀδιαφανές, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους ὁ ὕελος εἶνε διαφανής. Προτίθενται νὰ χρησιμοποιήσῃσι τοῦτον τὸν ὕελον εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, διότι ὁ ἐνὸς τοῦ δωματίου καθήμενος καὶ παρατηρῶν διὰ τοῦ ὕελου δύναται νὰ βλέπῃ τὰ ἔξω ἀντικείμενα, οἱ δὲ ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἐν τῇ ὁδῷ περιπατοῦντες δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ βλέπωσι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ συμβαίνοντα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Δυνάμεθα νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῆς ἐν τοῖς δωματίοις ὑγρασίας ἐνν ἔχωμεν ἐν αὐταῖς εἰς γλάστρας κισσὸν ὅστις ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἀφαιρῇ τὴν ὑγρασίαν ἐκ τῶν τοίχων. Τὸ μέσον τοῦτο δύναται νὰ ἦ ἐν κοινῇ χρήσει ἀκόμη ἕνεκα τοῦ, ὅτι ὁ κισσὸς εἶνε ὅλως ἀβλαβὴς εἰς τὴν υγείαν καὶ ἄνευ φόβου δύναται ἐν γλάστραις νὰ κρατῆται ἐν τῷ δωματίῳ ἡμέραν τε καὶ νύκτα.

Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν ἐν τῷ σώματι ἐξανθημάτων ἀλείψον αὐτὰ διὰ λίπους τοῦ λαγωῦ τὸ ὁποῖον ἐν βραχεὶ χρόνῳ θὰ ἀπορροφήσῃ αὐτὰ καὶ θὰ τὰ ἀνοίξῃ εὐκολώτερον καὶ ἀπονώτερον πάσης ἄλλης ἀλοιφῆς. Ὅταν παγώσωσιν ἐκ τοῦ πολλοῦ ψύχους οἱ χεῖρες, οἱ πόδες, τὰ ὦτα, ἡ ρίς, αἱ παρειαὶ κτλ. ἀλείψον αὐτὰ διὰ τούτου τοῦ λίπους. Κατὰ τὸ σκάσιμον τῶν χειρῶν ἢ διὰ τοῦ λίπους τούτου ἀλείψις μαλακῶσι αὐτάς. Τὸ λίπος τοῦ λαγωῦ μετὰ πολλῆς ὠφελείας δύναται νὰ μεταχειρισθῆ ὡς ἀλοιφὴ ἐκείνων τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἐκ τῶν ὁποίων δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξαχθῶσιν αἱ ἀκανθαί, οἱ ὕελοι, οἱ ἦλοι οἵτινες εἰσῆλθον εἰς αὐτό. Ἐν τῆσει τὸ τοῦ λαγωῦ λίπος χρησιμεύει πρὸς ἀλείψιν τῶν πυροβόλων καὶ τῶν διαφόρων μερῶν τῶν μηχανῶν ἕτινα ἐσχωρίσαν.